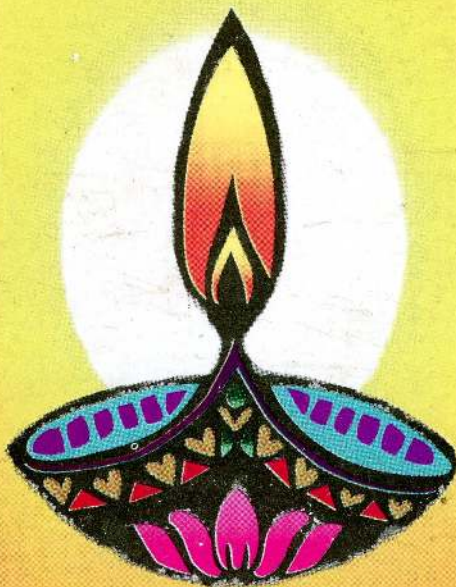

விடுவக சிந்தாமணி

எளிய நடையில், இனிய தமிழில்
தெளிவுரை, பதவுரை

ஞா. மாணிக்கவாசகன்

2

வீவேக சந்தாமணி

உரையாசிரியர்
நா. மாணிக்கவாசகன்

பதிப்பாசிரியர்
புலவர். நா. விநாயகமுர்த்தி

10.05.2014

விலை :

01

சிந்தாமணிச் செல்வம்

தமிழில் சிந்தாமணி என்ற பெயரில் இரண்டு நூல்கள் உள்ளன. ஒன்று சீவகசிந்தாமணி ஐம்பெரும் காப்பியங்களுள் ஒன்று. மற்றது விவேக சிந்தாமணி ஆகும். அறிவுக்கு விருந்தான சிந்தனைக்களஞ்சியம். 135பாடல்களே கொண்ட சிறுநூல். ஆசிரியர் ஊரும் பெயரும் அறியக் கூடவில்லை என்றாலும் கற்பனைத்திறம் மிக்க வளமும், சொற் சுவையும் கவிக்கருத்தும்படிப்பவர் உள்ளத்தைப் பரவசப்படுத்தும் வண்ணம் உள்ளன

எனவே, விவேக சிந்தாமணி அளவில் சிறுநூல், பொருளில் பொருளுடைய புதையல், செம்மொழிச் செல்வம் விவேக சிந்தாமணிச் ! செல்வம்-படித்தின்புறப் பயன்பெற வேண்டுகிறோம்.

வணக்கம் - வாழ்க தமிழ்

உரையாசிரியர்

ஞா. மாணிக்கவாசகன்.

வீவேக சந்தாமணி

தெளிவுரை - பதவுரை

கணபதியைத் தொழுதால்
கவலைகள் போகும்.

அல்லல்போம் வல்வனைபோம் அன்னை வயிற்றில் பிறந்த
தொல்லைபோம் போகாத் துயரம்போம் - நல்ல
குணமதிக மாம் அருணைக் கோபுரத்துள் வீற்றரும்
கணபதியை கைதொழுதக் கால்.

பேருள் சுரக்கும் பெருமைமிகு திரு அருணைக் கோபுரத்தில்
கோயில் கொண்டுள்ள தும்பிக்கையானைத் துதித்து
வணங்கினால் வருத்தம் போகும்; துன்பங்கள் தொலையும்,
பிறவித் துயரம் நீங்கும். இவை மட்டுமா? இன்னுமுள்ள,
நீங்காத பல துன்பங்களும் நீங்கும்.

(அல்லல்-துன்பம்; அருணை அண்ணாமலை)

01. பயனற்றவை எழு

ஆபத்துக்கு உதவாப் பிள்ளை அரும்பசிக்கு உதவா அன்னம்.
தாபத்தை தீராத் தீர்த்தம் தார்த்திரம் அறியாப் பெண்டிர்.
கோபத்தை அடக்காவேந்தன் குரு மொழி கொள்ளாச் சீடன்
பாவத்தை தீராத் தீர்த்தம் பயனில்லை எழுந்தானே

துன்பம் படும் போது பெற்றவர்க்கு உதவாத பிள்ளையும்
நல்ல பசி நேரத்தில் கிடைக்காத உணவும் தாகம் தவிர்க்க
முடியாத தண்ணீரும் வறுமை நிலை அறிந்துகுடும்ப நடத்த
தெரியாத பெண்ணும் கோபத்தை அடக்கி ஆளத் தவறுகின்ற
வேந்தனும் ஆசிரியர் கூறிய அறிவுரைகளைத் கேட்டு
அதன்படி நடக்காத மாணவனும் பாவம் போக்கும் புனிதத்
தன்மை இல்லாத புண்ணிய தீர்த்தமும் ஆகிய எழும்
பயனற்றவையே ஆகும்.

(தாபம் - நீர் வேட்கை, தீர்த்தம், புனித நீர் நிலை ஆறு,
திருக்குளம் போன்றவை)

02. இது தான் உலக இயல்பு

பிள்ளைதான் வயதில் முத்தால் பிதாவின் சொல் புத்தி கேளான் கள்ளி நல்குமுலாள் முத்தால் கணவனைக் கருதிப் பாராள் தெள்ளற வித்தை கற்றால் சீடனும் குருவைத் தேடான் உள்ள நோய் பிணிகள் தீர்ந்தால் உலகோர் பண்டிதரைத் தேடார்.

பிள்ளை, வளர்ந்து பெரியவனாகி விட்டால் பெற்ற தந்தை சொல்லும் புத்திமதிகளை கேட்க மாட்டான். தேன் சீந்தும் மலர்க் கூந்தலுடைய மனைவியும் வயதானால் கணவனை மதிக்கமாட்டாள். சந்தேகம் தீரக் கல்வி கற்ற மாணவனும் ஆசிரியரைத் தேடமாட்டான். வியாதி குணமாகிவிட்டால், உலகில் யாரும் வைத்தியரைத் தேடமாட்டார்கள்.

(கள்-தேன்; தெள்ளற-சந்தேகம் நீங்க; வித்தை-கல்வி; பண்டிதர்-வைத்தியர்).

03. குலத்தனவே ஆகும் குணம்

குக்கலைப் பிடித்து நாவிக் கூண்டினில் அடைத்து வைத்து மிக்கதோர் மஞ்சள் பூசி மிகுமணம் செய்தாலும் தான் அக்குலம் வேறதாமோ அதனிடம் புனுகு உண்டாமோ குக்கலே குக்கல் அல்லால் குலந்தனில் பெரியதாமோ?

நாயைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து, புனுகுப் பூனை இருக்கிற கூட்டில் வைத்துப்பூட்டி, மிகுந்த வாசனை உடைய மஞ்சள் பூசி நல்ல வாசனைப் பொருட்களை அதன்மேல் தடவிப் பாதுகாத்தாலும், நாய் நாயாகத்தான் இருக்குமே அல்லாமல் புனுகு பூனையாகி வாசமிகு புனுக்கைத் தருமா? தராது. நாய் நாயாகத்தான் இருக்கும். அதன் பிறப்பியல்பை மாற்ற இயலாது.

(குக்கல்-நாய்; நாவி-புனுகு பூனை)

04. இன்சொல்லே நல்விருந்து

ஒப்புடன் முகம் மலர்ந்து உபசரித்து உண்மை பேசி உப்பில்லாக் கூழ் கிட்டாலும் உண்பதே அமிர்தமாகும் முப்பழ மோடு பால் அன்னம் முகம் கடுக்கிடுவாராயின் கப்பிய பசியனோடு கடும் பசி ஆகும் தானே.

உள்ளார்ந்த மனமகிழ்ச்சியோடு, வந்தாரை வரவேற்று, அன்பு மொழி பேசி உப்பில்லா கூழை உணவாகத் தந்தாலும் அது உண்பவர்க்கு அமிர்தம் போல் இருக்கும். இனிக்கும். அப்படி அல்லாமல் மா, பலா, வாழைப் பழங்களோடு, கடுகடுத்த முகத்தோடு விருந்துண்ண வந்தவர்க்கு பால்சோறு படைத்தாலும் அது பசியைப் போக்காது. மேலும் பசியை உண்டாகும். (ஒப்புடன் - விருப்புடன்)

05. பணம் பணத்தோடுதான்

கதிர்வெறு செந்நெல்வாடைக் கார்குலம் கண்டு சென்று கொதி நிரை கடலில் பெய்யும் கொள்கைபோல் குவலயத்தே மதிதனம் படைத்த பேர்கள் வாடினோர் முகத்தைப் பாரார் நிதிமகப் படைத்தோர்க் கீவார் நிலை இலார்க்கு ஈயமாட்டார்.

கதிர் முற்றிய நெற்பயிர்க் கழனியில் நீர் இல்லாமல் வாடுவதைக் கண்டும், மழைமேகம் அங்கே பொழியாது. அலை வீசும் கடலில் கொண்டு மழை நீரைக் கொட்டும். அதுபோலத்தான், இவ்வுலகில் பெரும் செல்வம் உடையவர்கள், வறுமையால் வாடுவோர் முகத்தைப் பார்த்து அவருக்கு ஏதும் தர நினைக்காமல், செல்வம் மிக உடையவர்க்கே மேலும் சிறப்புச் செய்வார்கள் எளியவர்க்கு இரங்கமாட்டார்கள்.

(கதிர்- முற்றிய; கார்குலம்- மேகக் கூட்டம்; கொதி நிரை கடல்- அலை பொங்கும் கடல்; குவலயம்- உலகம்)

06. உண்டானால்தான் உறவுமுறையார் கொண்டாடுவர்

ஆலிலே பூவும் காயும் அளிதரும் பழமும் உண்டேல்
சாலவே பட்சீ எல்லாம் தன்குடி என்றே வாழும்
வாலிபர் வந்து தேடி வந்திப்போர் கோடா கோடி
ஆலிலை ஆதிபோனால் அங்கு வந்திருப்போர் உண்டோ?

ஆல மரத்திலே பூவும், காயும், இனிய பழமும் இருக்கும் வரை, பறவைகள் எல்லாம் ஓடி வந்து அங்கே கூடு கட்டிக் கொண்டு தம்வீடு போல் மகிழ்ந்து வாழும். அதுபோலவே செல்வம் உள்ள காலத்தில் உறவு முறையார் கோடான கோடி பேர் வந்து கொண்டாடுவர் ஆலமரத்தின் இலையும், பூவும், காயும், போய்க் காய்ந்து மொட்டை மரமாகி நிற்கையில் பறவையும் அங்கு போகுமா? அதுபோலத்தான் செல்வம் இழந்தவரை யாரும் சீந்தமாட்டார்கள்.

(அளி-இனிமை; வாலிபர்-சுற்றத்தார்)

07. உதைப்பவனைத் துதிப்பார்கள்

பொருட் பாலை விரும்புவார்கள் காமப்பால்
கிடை முழுகப் புரள்வர் கீர்த்தி
அருட்பாலர் மறப்பாலைக் கனலிலுமே
விரும்பார்கள் அறிவொன்று கில்லார்
குருப்பாலர்க் கடவுளர்பால் வேதியர்பால்
புரவலர்பால் கொடுக்கக் கோரார்
செருப்பாலே அடிப்பவர்க்கு விருப்பாலே
கோடி செம்பொன் சேவித்து கிடுவார்

பொருட் லெவத்தையே பெரிதும் விரும்புவோர், சிற்றின்ப சுகத்திலேயே அமுந்திக் கிடப்பார். அருட்செல்வமாகிய கருணையை, அறத்தை கனவிலும் எண்ணிப் பார்க்க மாட்டார்கள். அறிவற்ற மூடர் இவர், ஆசிரியர்க்கு, ஆண்டவனுக்கு, அந்தணர்க்கு,

அண்டியவர்க்கு ஒன்றையும் விரும்பிக் கொடுக்க மாட்டார்கள். ஆனால் அடித்து உதைத்து மிரட்டுகிறவர்களுக்கு கோடி கோடியாய்க் கையிருப்பில் உள்ளதைக் கொட்டிக் கொடுப்பார்கள். செருப்பால் அடிப்பவர்களை கும்பிடும் பணிவார்கள்.

(காமம்- நிறின்பம்; மறம்- கருணை; குரு- ஆசிரியர்;
குரவலர்- அண்டினோர்)

08. கற்றோரைக் கற்றவரே மதீப்பர்

தண்டாமரையில் உடல் பிறந்தும் தண்டேன் நுகரா மண்டுகம் வண்டோகானத்து கிடையிருந்து வந்தெகமல மதுஉண்ணும். பண்டே பழகியிருந்தாலும் அறியார் புல்லோர் நல்லோரைக் கண்டே கழித் தங்கு உறவாடித் தம்மில் கலப்பார்கற்றோரே.

குளிர்ந்த தாமரை மலருடனேயே குளத்தில் இருக்கின்ற தவளை அம் மலரின் தேனை உண்ணாது கிடக்கும். ஆனால் அங்கே காட்டில் இருக்கின்ற வண்டு தாமரை மலரை தேடி வந்து தேன் உண்ணும். அது போல் பல நாள் கூட இருந்து பழகினாலும் நல்லவர்கள் பெருமையை மூடர்கள் அறியமாட்டார்கள். கற்றவர்களே கற்றவர் பெருமையை அறிந்து கழித்து உரையாடுவர்- உறவாடுவர்.

(தன்- குளிர்ச்சி; மண்டுகம்- தவளை; கமலம்- தாமரை)

09. புத்திக் சொல்லக் கூட பொறுப்பு வேண்டும்

வானரம் மழைதனில் நனையத் தூக்கனம் தானறு நெறி சொலத் தான்டிப் பித்திடும் ஞானமும் கல்வியும் நவீன்ற நூல்களும் எனவர்க்கு உரைத்திடில் கிடறது ஆகுமே.

காட்டில் ஒரு குரங்கு மழையில் நனைந்து கொண்டு வந்து சேர்ந்தது. அதைப் பார்த்த தூர்க்காணாங் குருவி அக்குரங்கிடம் ஏன் இப்படி மழையில் நனைகின்றாய் என்னைப் போல ஒரு கூடு கட்டிக் கொண்டு வாழக் கூடாதா? என்று கேட்டு விட்டது. உடனே குரங்கிற்கு கோபம் வந்து விட்டது. உடனே அக் குரங்கு தூர்க்காணாங் குருவிக் கூட்டை பிய்த்து எறிந்து விட்டது. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது. நல்ல அறிவும் கல்வியும் நிறைந்த நூல்களில் கூறிய அறிவுரைகளை அறிவற்ற மூடர்களுக்குச் சொல்லுவோமானால் துன்பமே உண்டாகும்.

(வானரம்- குரங்கு; நெறி- யோசனை; இடர்-துன்பம்.)

10. தேனோ பாலோ வாய்தழ் எச்சில்

வாண்டு மொய்த்தனைய கூந்தல் மதன பண்டாரவல்லி
கெண்டையோடு ஒத்த கண்ணாள் கிளிமொழி வாயின் ஊறல்
கண்டு சக்கரையோ தேனோ கனியொடு கலந்த பாகோ
அண்டர் மாமுனிவர்க்கு எல்லாம் அமுதம் என்று அளிக்கலாமே!

வண்டுகள் மெய்ந்திருப்பது போன்ற கரிய கூந்தலுடைய, காமக் கருவூலக் கொடி எனும் பெயரும் உடைய, மீன்போலும் கண்ணுடைய அவளின், கிளி மொழி பேசும் வாயில் ஊறும் எச்சில், கற்கண்டோ, சக்கரையோ, தேனோ, பழத்தோடு கலந்த பாலோ, தெரியவில்லையே! இதை வானுலகத் தேவர்களுக்கு, முனிவர்களுக்கு எல்லாம் கூட அமுதம் எனச் சொல்லி வாரி வழங்கலாம் போலிருக்கிறதே!

(பண்டாரம்- கருவூலம்; கெண்டை- கெண்டை மீன்; ஊறல்- எச்சில்; அண்டர்- தேவலோகத்தவர்)

11. தீயோர் சேர்க்கை தீயதே என்றும்

கற்பகத் தருவைச் சார்ந்த காகமும் அமுதம் உண்ணும்
விற்பன விவேகம் உள்ள வேந்தரைச் சேர்ந்தோர் வாழ்வார்
கீழ்ப்புவி தன்னில் என்றும் கிலவு காத்திடும் களிபோல்
அற்பரைச் சேர்ந்தோர் வாழ்வது அரிஅரிதாகும் அம்மா.

கற்பக மரத்தை அடைந்த காகம் கூட அமுதத்தையே
உண்ணும். பேரறிவுடைய அரசர் பெருமக்களை
அண்டியவர்களும் ஆனந்த வாழ்வு பெறுவர். ஆனால் இந்த
உலகில் அற்பர்களிடம் நற்புக் கொண்டவர்கள் அமைதியாக
வாழ்வது என்பது இயலாத ஒன்று. இலவங்காய் பழுக்கும்
என்று காத்திருந்து ஏமாந்த கிளியைப் போல
கிட்டாததாகிவிடும்.

(விற்பன விவேகம்- மிகுந்த அறிவுடைமை).

12. மாதரை நம்பினால்...

ஆலகால விஷத்தையும் நம்பலாம்
ஆற்றையும் பெரும் காற்றையும் நம்பலாம்
கோலமா மதயானையை நம்பலாம்
கொல்லும் வேங்கைப் புலியையும் நம்பலாம்
காலனார் வீடு சூதரை நம்பலாம்
கள்ளர் வேடர் மறவரை நம்பலாம்
சேலைய கட்டிய மாதரை நம்பினால்
தெருவில் நன்று தியங்கித் தவிப்பரே.

கொடிய விஷத்தை நம்பலாம். பெருக்கெடுத்துவரும்
ஆற்றையும், பெரும் சூறைக் காற்றையும் நம்பலாம். அழகிய
பெரிய மதயானையை நம்பலாம். ஆளைக் கொல்லும் வரி
வேங்கைப் புலியையும் நம்பலாம். திருடர், வேடர், போரிட
வருவோரையும் நம்பலாம். ஆனால் சேலை உடுத்திய
பெண்களை நம்பினால், தெருவில் நின்று திண்டாடித் தவிக்க
வேண்டியது தான்.

(ஆலகாலம்- மிகக் கொடிய விஷம்; தியங்கி- மயங்கி)

13. நிலை மாறிய வாழ்வில் நித்தமும் துயரமே

சங்க வெண்தாமரைக்குத் தந்தை தாய் கிரவி தண்ணீர்
அங்கதைக் கொய்து விட்டால் அழகச்செய்து அந்நீர் கொல்லும்
சூங்கவெண் கரையில்போட்டால் சூரியன் காய்ந்துகொல்வான்
தங்களின் நிலையில் கெட்டால் கிப்படித்தயங்குவாரே.

சங்கு போன்ற வெள்ளை நிறமுடைய தாமரைப் பூவிற்கு
தாயும் தந்தையும், அந்த தாமரைக் கொடியைப் பிடுங்கித்
தண்ணீரில் போட்டால் அது அழுகி அழிய அது பிறந்த
தண்ணீரே காரணமாகி விடும். மேலும் அதைத் தண்ணீரை
விட்டு எடுத்து நீண்ட கரையில் போட்டால் அது காய்ந்து
கரியாவும் சூரிய வெப்பமே காரணமாகிவிடும். இது போலத்
தான நிலையில் தவறியவர்கள் வாழ்வும் நிர்மூலமாகிவிடும்.
(இரவி- சூரியன்; துங்க- அகன்ற).

14. ஏழேழு பிறப்பிலும் பாவ் இவன்

நாய்வாலை அளவெடுக்கும் பெருக்கத் தீட்டின்
நற்றமிழை எழுத்தாணி ஆமோ?
பேய்வாழும் சுடுகாட்டைப் பெருக்கத் தள்ளிப்
பெரிய விளக்கு ஏற்றி வைத்தால் வீடதாமோ?
தாய் வார்த்தை கேளாத சகசண்டிக்கு ஏது
சாற்றிடினும் உலுத்த குணம் தவிர மாட்டான்
சுவாரை ஈய ஒட்டான் கிவனும் ஈயான்
சுரேஞ பிறவியிலும் கிவன் எனப் பிறவியாமே.

நாயின் வாலை அழகுபடத் நீட்டினால், அது நல்ல தமிழ்
எழுதத்தாணியாகப் பயன்படமுடியுமா? பேய்கள் இருக்கும்
சுடுகாட்டை கூட்டிப் பெருக்கி மெழுகிக் கோலமிட்டு
விளக்கேற்றி வைத்தாலும் அது குடியிருக்கும் வீடாகுமா?
பெற்ற தாயின் பேச்சை கேளாத முரட்டுப் பையனுக்கு
என்ன

புத்திமதி சொல்லித்தான் என்ன பயன்? அவனுடைய கருமித்தனம் அவனை விட்டு போய் வடுமா? போகாது. அவன் தானும் பிறருக்கு ஒன்றும் தரமாட்டான், பிறரையும் தர விடமாட்டான். ஏழேழு பிறவியிலும் இவன் ஓர் ஈனப் பிறவியே.

(சகசண்டி- பெரும் முரடன்; உலுத்த குணம்- கருமித்தனம்)

15. அழுவதும் தொழுவதும் பொய்

வெம்புவாள் விழுவாள் பொய்யே மேல் விழுந்தழுவாள் பொய்யே தம்பலம் தின்பாள் பொய்யே சாக்றேன் என்பாள் பொய்யே அம்பிலும் கொடிய கண்ணாள் ஆயிரம் சீந்ததையானை நம்பின பேர்கள் எல்லாம் நாயினும் கடையாவாரே.

மனம் வெம்பி அழுவதும் பொய். விழுந்தழுவது மேல் புரண்டு கதறுவதும் பொய். தாம்பூல எச்சிலைத் தின்பாள் பொய்யே பிரிந்தாள் இறந்துவிடுவேன் என்பாள். இவை எல்லாமே பொய்தான். அம்பை விடக் கூரிய- கொல்லும் தன்மை உடைய கண்களும்; கருத்தில் பல்லாயிரம் எண்ணமும் கொண்ட பெண்களை நம்புபவர்கள், நாயினும் கீழானவர்களே ஆவர்

(தம்பலம்- தாம்பூல எச்சில்).

16. இவை ஒன்றுக்கு ஒன்று பகை

கொப்பத்தால் மங்கையருக்கு அழகு குன்றும்
கேள்வி கில்லா அரசனால் உலகம் பாழாம்
கூர்ப்புத்தி மந்திரியால் அரசுக்கு ஈனம்
சொல் கேளாப் பிள்ளைகளால் குலத்துக்கு ஈனம்
நற்புத்தி கற்பித்தால் அற்பர் கேளார்
நன்மை செய்யத் தீமை உடன் நயத்து செய்வார்
அற்பரோடு கிணங்கின் பெருமை தாமும்
அரிய தவம் கோபத்தால் அழிந்து போமே!

காப்பம் உற்ற பெண்களுக்கு அழகு கெடும். கேள்வி ஞானம் இல்லாத அரசனால் உலகம் பழாகும். தீய எண்ணம் கொண்ட அமைச்சனால் அரசுக்கு அவமானம் உண்டாகும். பெரியோர் கூறும் அறிவுரைகளைக் கேளாத பிள்ளைகளால் குடும்பம் கேட்டையும். நல்ல புத்தி மதிகளைச் சொன்னாலும் கீழோர் காது கொடுத்துக் கேட்க மாட்டார்கள். நன்மை செய்தவர்களுக்கு உடனே தீமை செய்யவே நினைப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட சிறியவர்களோடு சேர்ந்தாள் பெரியவர்கள் பெருமை குறையும் முயன்று மேற் கொண்ட பெருந் தவப் பயனும் கோபவசப்பட்டால் வீணாய் போகும்.

(கேள்வி- பட்டறிவு நயந்து- விரும்பி)

17. இவை எட்டும் ஆபத்துக்குதவாதவை

தன்னுடன் பிறவாத் தம்பி தனைப் பெறாத் தாயார் தந்தை அன்னியர் கிடத்துச் செல்வம் அரும் பொருள் வேசி ஆசை மன்னிய ஏட்டின் கல்வி மறாமனையாட்டி வாழ்க்கை கின்னவாம் கரும் எட்டும் கிடுக்கத்துக்கு உதவாதன்றே.

உடன் பிறவாத அண்ணன், தம்பி, தன்னைப் பெறாத தாய், தந்தை; மாற்றானிடத்தில் உள்ள செல்வம்; பண ஆசை பிடித்த வேசியின் உறவு; ஏட்டுச் சுரக்காயாக இருக்கும் கல்வி; மாற்றான் மனைவியோடு கூடி வாழ்தல் ஆகிய எட்டும் ஆபத்துக்கு உதவாதவை. துன்பம் தருபவை.

(வேசி - விலைமகள்; இடுக்கம் - துன்பம்).

18. வாய் பாட்டிலேயே வான்பக் குறும்பு

ஒருநான்கும் ஈரையும் ஒன்றே கேளாய்
உண்மையாய் ஐ அரையும் அரையும் கேட்டேன்
கிருநான்கும் முன்றுடனே ஒன்றுச் சொல்லாய்
கிம்மொழியைக் கேட்டபடி ஈந்தாய் ஆயின்
பெருநான்கும் அறுநான்கும் பெறுவாய் பெண்ணே
பின்னே ஓர் மொழியுக்கல வேண்டாம் கின்றே
சரிநான்கும் பத்தும் ஒரு பதினைந் தாலே
சகிக்க முடியாதின் என் சகியே மானே.

ஒரு நான்கு ஈரரை - ஒன்று, கூட ஒன்று; ஆக (1+4+2x1/2) ஆறு ஆறாவது ராசி கன்னி ராசி, எனவே கன்னிப் பெண்ணே கேள், என்று தொடங்குகிறது பாடல். பிறகு ஐ அரை என்பது இரண்டரை. பிறகு ஓர் அரை ஆக முன்ற கிழமைகளில் முன்றாவது செவ்வாய். இப்பொது கன்னிப் பெண்ணே, உண்மையாய் உன் செவ்வாய் கேட்டேன். அடுத்து அரு நான்கும், முன்றும் உடன் ஒன்று ஆக மொத்தம் பன்னிரண்டு. நட்சத்திரங்களில் பன்னிரண்டாவது நட்சத்திரம் உத்திரம். எனவே கன்னிப் பெண்ணே! நான் கேட்டபடி உன் செவ்வாயினைத் தர உத்திரம் (சம்மதம்) சொல்வாயானால்; நான்கும் சேர இருபத்தி எட்டு.

வருட வரிசையில் இருபத்தி எட்டாவது ஆண்டு ஜெய ஆண்டு. நீ ஜெயம் பெறுவாய். வேறு ஒன்றும் நீ சொல்ல வேண்டா. உன்னாலே நான் (நான்கும் பத்தும் பதினைந்தும்- இருபத்தி ஒன்பது. இருபத்தி ஒன்பதாவது ஆண்டு மன்மத) படும் மன்மத வேதனையை இனியும் பெண்மானே! என்னால் தாங்கிக் கொள்ள இயலாது.

19. பறந்தது வண்டோ பழமோ.....!

தேனுண்ணும் வண்டு மது தனை உண்டு
 தியங்க்யே கிடந்ததை கண்டு
 தானதைக் சம்புவின் கனி என்று
 தடங்கையில் எடுத்து முன் பார்த்தாள்
 வானுறு மதியும் வந்தது என்றெண்ணி
 மலர்க்கரம் குவியும் என்று அஞ்சிப்
 போனது வண்டோ பறந்தது பழம் தான்
 புகாமையோ கிது எனப் புகன்றாள்.

தாமரைமலரில் தேன் உண்ண வந்த வண்டு தேனை உண்டு அம்மலரின் மேலேயே மயங்கிக் கிடந்தது. இதைக் கண்ட பெண் ஒருத்தி அப்படி மலர்மேல் கிடப்பது வண்டு என நினைத்துத் தனது கையால் எடுத்தாள் இவள்கையாள் எடுத்ததைக் கண்ட வண்டும்; எடுத்தது பெண் என்று தெரியாமல் அவள் முகத்தைக் கண்டு, வானத்து முழு நிலவு வந்து விட்டது போலும் நெற்றெண்ணி, தான் இருந்த தாமரை மலர்கள் இதழ் மூடிக் கொள்ளும் முன்பு, வெளியே போய் விட வேண்டும் என்று பறக்க, அப்படி அந்த வண்டு பறப்பதைப் பார்த்து, பறப்பது வண்டோ, பழமோ, தெரியவில்லையே! இது என்ன புதுமை என்று வியந்தாளாம் அந்தப் பெண்.

(சம்புவின் கனி- நாவல் பழம்).

20. மூடன் மடையன் மட்டி

கருதிய நால் ஒன்று கல்லாதான் மூடனாகும்
 கணக்கறிந்து பேசாதான் கசடனாகும்
 ஒரு தொழிலும் கில்லாதவன் முகடியாகும்
 ஒன்றுக்கும் உதவாதவன் சோம்பனாகும்
 பெரியோர்கள் முன்னின்றும் மரத்தைப் போலும்
 பேசாமல் கிருப்பவனே பேயனாகும்
 பரிவு சொல்லி தழுவினவன் பசப்பனாகும்
 பசிப்பவருக்கு கிட்டு உண்ணான் பாவிபாமே

நல்ல நீதி நாற்களைக் கற்றறியாதவன் அறிவற்ற மூடனாவான். எந்த ஒரு தொழிலையும் செய்யாதிருப்பவன் தரித்திரன் ஆவான் ஒன்றுக்கும் பயன்படாதவன் வீணன் ஆவான். பெரியவர்களை வணங்காமலும் அவர்கள் முன் மரம் போல் பேசாமலும் இருப்பவன் பேய் ஆவான். உள் அள்பு இல்லாமல் ஒப்புக்கு அன்பு காட்டுவது போல் நடிப்பவன் ஏமாற்றுபவன் ஆவான். இதை எல்லாம் விட பசித்தவர்களுக்குப் புசிக்கத்தராது தான் மட்டும் உண்டு களிப்பவன் பாவி ஆவான்.

(கசடன்- அறிவற்றவன். முகடி-முதேவி. பசப்பு-பாசாங்கு)

21. வறுமையின் கொடுமை

தாங்கொணா வறுமை வந்தால் சபைதனில் செல்ல நானும்
வேங்கை போல் வீரம் குன்றும் விருந்தினர் காணநானும்
பூங்கொடி மனையாட்கு அஞ்சும் புல்லருக்கு கிணங்கச்செய்யும்
ஓங்கிய அறிவு குன்றி உலகெலாம் பழிக்கும் தானே

பொறுக்க முடியாத அளவுக்குத் தரித்திரம் வந்துவிட்டால்
பெரியோர்கள் கூடியிருக்கும் சபையில் செல்ல வெட்கப்பட
வைக்கும். வேங்கைப்புலி போலப் பாயும் வீரம் குறையும்
விருந்தினர்களைக் கண்டு வேட்கப்படச் செய்யும். பூங்கொடி
போன்ற தன் மனைவியைக் கண்டே பயப்படும். அற்பர்கள்
சொல் வதை கூடக் கேட்கச்செய்யும். நல்ல அறிவு கெட்டுப்
பாழாகும். உலகமெலாம் பழிக்கும் இழி நிலைக்கு ஆளாகும்.

(புல்லர் - அறிவற்ற கீழ் மக்கள்)

22. நாடி தளர்ந்தால் ஆடிடும் வாழ்க்கை

அரும்பு கோணிடில் அது மணம் குன்றுமோ
கரும்பு கோணிடில் கட்டியும் பாகுமாம்
கிரும்பு கோணிடில் யானையை வெல்லலாம்
நரம்பு கோணிடில் நாமதற்கு என் செய்வோம்.

பூக்கின்ற அரும்பு கோணலாய் இருந்தாலும் அதன் வாசம்
குறையுமா? குறையாது! கரும்பு கோணலாய் இருந்தாலும்
கட்டி வெல்லமும், கரும்பு சாறும் பாகும் கிடைக்கும். இரும்பு
கோணலானால் யானையை அடக்கும் அடங்குசம் ஆகலாம்.
ஆனால் மனித உடலின் நரம்புகள் கோணிக் கொண்டால்
(வாதநோய் வந்து விட்டால்) பிறகு யார் என்ன செய்ய
முடியும்.

(அரும்பு- மொக்கு).

23. ஏனடி தோழி இந்த ஆண்கள் இப்படி....?

அன்னையே அனைய தோழி அறந்தனை வளர்க்கும் மாதே
உன்னையோர் உண்மை கேட்பேன் உரை தெளிந்து

உரைத்தல் வேண்டும்

என்னையோ புணருவோர்கள் எனக்குமோர் கின்பம் நல்கி
பொன்னையும் கொடுத்துப் பாதப் போதனில் வீழ்வதேனோ?

என்னைப் பெற்ற தாய் போல என்னிடம் அன்பு காட்டும்
பெண்ணே! நல்லறம் வளர்க்கும் நங்கையே! உன்னிடம்
ஒன்று கேட்பேன்! நீ உண்மை அறிந்து சொல்ல வேண்டும்!
என்னைக் கூடிக் களிக்க வரும் ஆண்கள் எனக்கு
இன்பத்தைத் தருவதோடு பொன்னையும் பொருளையும் வேறு
கொட்டிக் கொடுத்து, என் காலிலும் வீழ்கிறார்களே! ஏனடி
இந்த ஆண்கள் இப்படி....?

(பாதம்- கால்; போது- மலர்)

24. கேளடி தலைவி அதன் காரணம் இதுதான்

பொம்மெனப் பணைத்து விம்மிப் போர்மதன் மயங்கி வீழும்
கொம்மைசேர் முலையினாளே கூறுவேன் ஒன்று கேண்மோ
செம்மையில் அறம் செய்யாதார் திரவியம் சீதற வேண்டி
நம்மையும் கள்ளும் சூதும் நான்முகன் படைத்தவாரே!

பூரித்து பருத்துத் திரண்ட, காதற் போரின் கடவுளான
மன்மதனே மயங்கி வீழும் படியான, வட்ட வடிவான, அழகிய
மார்பை உடைய தலைவியே! கூறுகிறேன், கேட்பாயாக!
நல்லறம் செய்யாதவர்களின், பொன்

பொருள் பாழாக வேண்டும் என்று தான், பிரம்மதேவன், நம் போன்ற பெண்களையும், கள் குடியையும், சூதாட்டத்தையும் உலகில் உண்டாக்கி இருக்கிறான்.

(பொம்மென- திரண்ட; கொம்மை- வட்ட வடிவான; கேண்மோ- கேட்பாயாக).

25. காசேதான் கடவுள்

பொன்னொரு மணி உண்டானால் புலைஞனும் கிளைஞன் என்று தன்னையும் புகழ்ந்து கொண்டு சாதியில் மணமும் செய்வார். மன்னராய் கிருந்த பேர்கள் வகைகெட்டுப் போவார் ஆகல் பின்னையும் யாரோ என்று பேசுவார் ஏசுவாரே.

பொன்னும் பொருளுமாய் இருந்து விட்டால் போதும் குலத்தில் தாழ்ந்த புலையனைக் கூட, தங்கள் உறவினர் என்ற கொண்டாடிப், பெண் கொடுத்து மணம் செய்து புகழ்ந்து பேசுவார். அதே சமயம், மன்னராய்ப் புகழுடன் அரசாண்டிருந்தவர்கள், அரசிழுந்து போய்விட்டால், அவரை யாரென்றே கண்டு கொள்ள மாட்டார்கள். இழித்தும் பழித்தும் கூட பேசுவார்கள்.

(கிளைஞன்- உறவினர்; ஏசுதல்- இகழ்தல்).

26. மாதம் மூம்மாநீ

வேதம் ஓதிய வேதியர்க்கு ஓர் மழை
நீ மன்னர் நெறியினுக்கு ஓர் மழை
மாதர் கற்புடை மங்கையர்க்கு ஓர் மழை
மாதம் மூன்று மழை எனப் பெய்யுமே.

வேதம் ஓதுகிற அந்தணர்க்காக ஒருமழை நீதிநெறி தவறாது அரசாலும் மன்னர்க்காக அவர் நீதி முறைக்காக ஒரு மழை கற்புடைய பெண்கள் பொற்புக்காக ஒரு மழை என்று இப்படியாக, நல்லவர் வாழும் நாட்டில் மாதம் மூன்று மழை பெய்யும்.

27. வருடம் மும்மார்

அரிசி விற்பனையும் அந்தணர்க்கு ஓர் மழை
வரிசை தப்பிய மன்னருக்கு ஓர் மழை
புருஷனைப் கொன்ற புவையர்க்கு ஓர் மழை
வருஷம் முன்று மழை எனப் பெய்யுமே.

அன்று மாதம் மும்மாரி! இன்று ...? வருடத்துக்கே மும்மாரிதான்!
அவை - வேதம் ஒதுதலைவிட்டு அரிசி வியாபாரம் செய்கிற,
அந்தணர்க்கு ஒன்று, நெறிமுறை கெட்டு கொடுங்கோல் ஆட்சி
அரசனுக்கு ஒன்று: கணவனைக் கொன்ற காரிகைக்கு ஒன்று:
என்று ஓர் ஆண்டுக்கே முன்று மழைதான்.
(புவை-பெண்)

28. பயனில்லாத பலவற்றுள் சீல...

திருப்பதி மீதியாப் பாதம் சீவனடி வணங்காச் சென்னி
கிரப்பவர்க்கு ஈயாக் கைகள் இனிய சொல் கேளாக் காது
புரப்பவர் தங்கள் கண்ணீர் பொழிதரச் சாகாத் தேகம்
கிருப்பினும் பயன் என் காட்டில் எரப்பினும் இல்லை தானே.

திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வலம் வராத காலும், சிவபெருமான்
திருவடியை வணங்கித் தெண்டனிடாத தலையும், யாசித்து
வருகின்றவர்களுக்கு உதவ நீளாத கையும்; நல்ல - இனிமைதரும்,
சொற்களைக் கேட்காத காதும், தங்களுக்கு நெருக்கமானவர்
கண்ணீர் விட்டுக் கதற, இறந்து படாத உடலும்; இருந்தும் பயன்
இல்லை; இல்லாது சுடுகாட்டில் எரித்தும் பயனில்லை.

(திரு- அழகிய; பதி- கோயில்; சென்னி- தலை; புரப்பவர்- காப்பவர்).

29. உயிர்க்கு உதவி

தன்னுடலினுக்கு ஒன்று சந்தால் தக்கதோர் பலமதாகும்
மின்னியல் வேசீக்கு சந்தால் மெய்யிலே வியாதி ஆகும்
மன்னிய உறவுக்கு சந்தால் வருவது மயக்கமாகும்
அன்னிய பரத்துக்கு சந்தால் ஆருயிர்க்கு உதவியாமே.

தன்னுடைய உடலுக்கு தந்துதவுவது உடலுக்கு உறுதி
சேர்க்கும். மின்னலைப் போல் அன்பையும், ஆசையையும்
காட்டி மறைக்கும் விலை மாதர்க்கு ஒன்றைத் தந்தால்
உடலுக்கு நோய் வந்து சேரும். நெருங்கிய சுற்றத்தார்க்குக்
கொடுப்பதால் மனமயக்கம் வந்து சேரும். உறவினர்
அல்லாத அந்நியருக்குக் கொடுத்து உதவுவது ஒன்றே
உயிர்க்கு செய்த உதவி ஆகும்.

(மன்னிய- நெருங்கிய; பரம்- அந்நியம்)

30. நம்பாதே, நம்பாதே பெண்ணை நம்பாதே

படியின் அப்பொழுதே வதைத்திடும்
பச்சை நாவியை நம்பலாம்
பழி நமக்கென வழி மறித்திடும்
பழைய நீலியை நம்பலாம்
கொடும் மதக் குவடென வளர்த்தீடு
குஞ்சரத் தையும் நம்பலாம்
குலுங்கப் பேசீ நகைத்திடும் சிறு
குமாரிதம்மையம் நம்பலாம்
கடை கிலக்கமும் எழுதிவிட்ட
கணக்கர் தம்மையும் நம்பலாம்
காக்கைப் போல் விழி பார்த்திடும் குடி
காணி யாளரை நம்பலாம்
நடை குலுக்கியும் முகம் மினுக்கியும்
நகை நகைத்திடும் மாதரை
நம்பொணாது மெய் நம்பொணாது மெய்
நம்பொணாது மெய் காணாமே.

நாவில் பட்ட உடனேயே உயிரைக் கொன்று விடும் கொடிய நஞ்சை நம்பலாம். பழிபாவம் பார்க்காது அப்பாவி வணிகனை வழிமறித்துக் கொன்ற பழைய ஊர் நீலியை நம்பலாம். கொடிய மதமுடைய- குன்றுபோல் உருவுடைய- விரும்பி வளர்க்கின்ற-யானையை நம்பலாம். சிரிக்க சிரிக்கப் பேசி மயக்குகின்ற சிறுவர்களையும் நம்பலாம். உண்மையைக் காட்டாது, பொய்க்கணக்கு எழுதி ஏமாற்றும் கணக்கர்களையும் நம்பலாம். காக்கைப்போல ஓரப் பார்வையானாலும், கவனம் பிசகாது பார்த்துத் தங்கள் கொள்முதலைக் காவல் செய்து கொள்ளும் காணி ஆட்சி செய்யும்- நிலக்கிழார்களையும் நம்பலாம். ஆனால் நடக்கும் போதே குலுக்கியும், மஞ்சள் பூசி முகம் மினுக்கியும்; போலிப் புன்னகை உதிர்க்கின்ற பெண்களை மட்டும் நம்பக்கூடாது. உண்மையென நம்பக்கூடாது, நம்பக்கூடாது என திரும்பத் திரும்பக் கூறலாம்.

(படியின்- நாவில் பட்டவுடன்; நாவி- நஞ்சு; குவடு- குன்று; குஞ்சரம்- யானை; காணியாளர்- நிலம் உடையோர்).

31. பெண்கள் கூடினால் பெருகும் சண்டை

வண்டுகள் இருந்திடில் மதுவை உண்டிடும்
தண்டமிழ் இருந்திடில் சங்கம் சேர்த்திடும்
குண்டுணி இருந்திடில் கோள்கள் மீஞ்சிடும்
பெண்கள் இருந்திடில் பெரிய சண்டையே.

வண்டுகள் இருந்தால் தேன் உண்ணும், வண்ணத் தமிழ் இருந்தால் அங்கே நல்லவர் கூட்டம் இருந்திருக்கும். புறங்கூறுபவன் இருக்கும் இடத்தில் கோள் சொல்வதே மிகுந்திருக்கும். பெண்கள் இருந்திட்டாலே அங்கே, பெரிய போர்க்களமே உண்டாயிருக்கும்.

(சங்கம்- கற்றவர் கூட்டம்; குண்டுணி- கோள் சொல்லி; கோள்- புறங்கூறுதல்)

32. உயிர் உள்ளவரையே சொந்தம்

கற்புடை மாதர் கொங்கை கவரிமான் மயிரின் கற்றை
வெற்புறு வேங்கையின் தோல் வீரன்கை வெய்ய கூர்வேல்
அற்பந்தம் பொருள்கள் தாமும் அவரவர் கிறந்த பின்னே
பற்பல கொள்வார். கிந்தப் பாரினில் உண்மை தானே.

கற்புடைய பெண்களின் மார்பு, கவரிமானின் மயிர் முடிக்கொத்து, மலை வேங்கைப்புலியின் தோல், வீரர்கள் வைத்திருந்த கொடிய கூரிய வேல், வீணர்கள் சேர்த்து வைத்த பொருட்கள் பணம், காச ஆகிய எல்லாம் அவர்கள் இறந்த பின்னே பலரும் கைப்பற்றிக் கொள்வார்கள். இது இந்த உலகத்து நடைமுறை.

(வெற்பு- மலை வெய்ய- கொடிய)

33. இப்படியும் சீலர் உலகீலுண்டு.

வீணர்யுண்டாலும் தங்கம் வெறும் பொய்யாம்மேற்புச்சென்பார்
யுணுவார் தாரம் யுண்டாலும் பொருந்திய தங்கம் என்பார்
காணவே பனைக் கீழாகப் பால் குடிக்கிலும் கள் என்பார்
மாணுலகத்தோர் புல்லர் வழங்குரை மெய் என்பாரே.

இல்லாதவர்கள் தங்கத்தால் செய்த ஆபரணங்கள் அணிந்தாலும், பார்ப்பவர்கள், அது தங்கமன்று தங்கமுலாம் பூசிய பித்தளை என்பார்கள். உள்ளவர்கள் பித்தளையையே அணிந்திருந்தால் கூட அதைத் தங்கம் என்பார்கள். இல்லாதவர் பனை மரத்தின் கீழ் இருந்த பாலைக்குடித்தாலும் அதைக் கள் என்பார்கள். பெருமை மிகு இவ்வுலகினர் அறிவிலிகள் கூறும் பொய்யைக் கூடமெய் என்று போற்றுவார்கள்.

(தாரம் - வெள்ளி அல்லது பித்தளை: மாண் - சிறந்த)

34. உலக இயல்பு இதுவே

ஓரியே மீன் உவந்து ஊண் கிழந்தையோ
நாரியே கண்மீழை நாட்டில் கில்லையோ
பாரியே கணவனைப் பழுது செய்த நீ
நீர்லே கிருப்பது நீலைமை அல்லவே

நரி ஒன்று தரையில் கிடந்த மீனை விரும்பி உண்ண ஆசைப்பட்டு, வாயைத்திறக்க, வாயில் கவ்வியிருந்த உணவையும் தவற விட்டு விட்டது. இதைப் பார்த்த கணவனை இழந்த கைம்பெண் நரியே மீனை நம்பி, இருந்த உணவையும் இழந்து விட்டாயே என்று இரக்கப்பட நரி பெண்ணே தவறுகள் நடப்பது இயற்கை தானே கணவனை இழந்து நீயும் கண்ணீர் விட்டுக் கலங்கி நிற்பது கூடத்தான் சரியில்லை என்றது.

(ஓரி- நரி: நாரி-பெண்: பாரி-மனைவி: பழுது- இழந்து)

35. புத்தி கெட்டுப் போனதால்....

சம்புவே என்ன புத்தி சலந்தனில் மீனை நம்பி
வம்புறு வடத்தைப் போட்டு வானத்தைப் பார்ப்பதேனோ?
அம்புவி மாதே கேளாய் அரசனை அகலவிட்டு
வம்பனைக் கைப்பிடித்தவாறு போல் ஆயிற்றன்றே.

நரியே என்ன உன் புத்தி? தண்ணீரில் துள்ளுகிற மீனை நம்பி வாயில் கவ்விக் கொண்டிருந்த காய்ந்த நாற்ற மாமிசத் துண்டையும் தவற விட்டு விட்டு, ஆகாயத்தை பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறாயே! நீ இப்படிச் செய்யலாமா? என்ற பெண்ணின் இந்தக் கேள்விக்கு நரி சொன்னது பெண்ணே கேள். அரசனைப் போலிருந்த புருஷனை விட்டு விட்டு, வேறு ஒரு வீணனைக் கைப்பிடித்தவளின் கதைப் போலாயிற்று என் நிலை என்றது.

(சம்பு- நரி: வம்புறு வடம் - நாற்றமடிக்கும்
காய்ந்த இறைச்சித் துண்டு)

36. காவல் பெண்ணுக்கு கடை ஆணி வண்டிற்கு

முப்பிலாக் குமர் வாழ்க்கை முனையிலா அரசன் வீரம்
காப்பிலா விளைந்த பூமி கரையிலாது கிருந்த ஏர்
கோப்பிலான் கொண்ட கோலம் குருகிலான் கொண்ட ஞானம்
ஆப்பிலா சகடுபோலே அழியும் என்று உரைக்கலாமே.

முத்தவர் துணையின்றி இருக்கும் பருவப்பெண்ணின்
வாழ்க்கை, படைமுனை இல்லாத அரசனின் வீரம்,
காவலில்லாத விளைநிலம், கரை இல்லாத ஏரி,
ஒழுங்கில்லாதவன் செய்து கொள்ளும் ஆடம்பர அலங்காரம்,
ஆசிரியன் இல்லாது பெற்ற அறிவு- இவை எல்லாம் அச்சாணி
இல்லாத வண்டிபோல அழிந்து போகும் என்பதுண்மை.

(கோப்பு- ஒழுங்கு; ஆப்பு- அச்சாணி; சகடு- வண்டி).

37. அன்னமோ, இவள் பெண் அல்லவோ!

பொன்னின் மணி கிண்கணி சீலம்பொல் புலம்ப
மின்னு மணி மேகலைகள் மெல்லென ஒலிப்பச்
சின்னமலர் கொண்டு சில சேடியர்கள் சூழ
அன்னம் என அல்ல என வாமைன உரைத்தார்.

பொன்னால் செய்த சதங்கையும், மணியும் கிண்கிணி
சீலம்பும் சத்தமிட, இடையில் அணிந்த மின்னுகிற
மேகலாபரணமும் மெலிதாய் ஒலியெழுப்ப சிறுசிறு மலர்களை
அவளுக்குச் சூட்ட, சேடிப் பெண்கள் சிலர் உடன் சூழ்ந்து
வர நடந்து வருகிற இவள் அன்னமோ அல்லது பெண்
தானோ என அதிசயித்தனர்.

(புலம்ப - சப்திக்க)

38. கானலை நீர் என நம்பி

கானலை நீரென்று எண்ணிக் கடுவெளி திரியும்மான்போல்
மானுறும் இலவு காத்த மதியிலாக் கிள்ளையே போல்
தேனினை உண்டு தும்பித் தியங்கிய தகமையே போல்
நானுனை அரசன் என்றென்னி நாளையும்போக்கினேனே.

கானலைத் தண்ணீர் என்று எண்ணி வெட்ட வெளியில்
ஓடித் திரிகிற மான் போலவும், இலவங்காய் பழுக்கும்
என்று காத்திருந்து ஏமாந்த கிளியைப் போலவும், தேனின்
வண்டைப் போலவும், உன்னையும் அரசன் என்று எண்ணி
நான் ஏமாந்து, வாழ்நாளை வீண்நாள் ஆக்கிவிட்டேனே.

(கானல் - நீர்போல் தோன்றும் பொய்த் தோற்றம் கடுவெளி -
வெட்டவெளி)

39. இரவு உறங்கும் இமை உறங்காது

சங்கு முழங்கும் தமிழ்நாடன் தன்னை நினைத்த போதெல்லாம்
பொங்கு கடலும் உறங்காது பொழுதோர் நாளும் விடியாது
திங்கள் உறங்கும் புள் உறங்கும் தென்றல் உறங்கும் சீலகாலம்
உறங்காதேன்
எங்கும் உறங்கும் கிராக்காலம் என் கண்களிரண்டும்

சங்கொலி எழுப்பும் கடல் சூழ்ந்த தமிழ்நாட்டை ஆளும்
என் மன்னவனை நினைக்கிற போதெல்லாம், அலை
பொங்கும் கடல் ஓயாது அலறிக் கொண்டே இருக்கும்.
பொழுது விடியாது. இரவு நீண்டு கொண்டே போகும். நிலவு
தூங்கும். அன்றில் பறவை கூடத் துயிலும். தென்றல் காற்று
கூட சிறிது கண்ணயரும். எல்லாரையும் உறங்க வைக்கும்
இரவு கூடத் தூங்கி விடும். ஆனால் என் கண்கள் மட்டும்
ஏனோ தூங்குவதே இல்லை. (அவனையே நினைந்துருகும்
எனக்கு தூக்கம் எங்கிருந்து வரும்?).

(திங்கள்- நிலவு; புள்- அன்றில்)

40. இவை எல்லாம் உயிருக்கு இறுதி

அரவினை ஆட்டுவாரும் அரும் கன்று ஊட்டுவாரும்
கிரவினில் தனிப்போவாரும் ஏரீநீர் நீந்துவாரும்
விரைசெறி சூழலியான வேசையை விரும்புவாரும்
அரசனைப் பகைத்திட்டாரும் ஆருயர் கிழப்பார் தாமே.

பாம்பு பிடித்து வேடிக்கை காட்டி விளையாடுபவர்களும்,
யானை வளர்க்கும் பாகர்களும், இரவினில் தனி வழி
நடப்பவர்களும், குளத்தில் நீந்துபவர்களும், வாசமிசு
கூந்தலையுடைய விலை மாதரை நேசிப்பவர்களும், அர-
சனை எதிர்த்து அவனது பகையைத் தேடிக்
கொண்டவர்களும், தங்கள் இன்னுயிருக்கு இறுதி தேடிக்
கொண்டவர்களே ஆவர்.

41. தாழ்வு வந்தாலும் தளர்ந்து விடாதீர்!

வாழ்வது வந்த போது மனம் தனில் மகிழ வேண்டாம்.
தாழ்வது வந்ததானால் தளர்வரோ? தக்கோர் மிக்க
ஊழ்வினை வந்ததானால் ஒருவரால் விலக்கப்போமோ?
ஏழையாய் இருந்தோர் பல்லக்கு ஏறுதல கண்டிலீரோ?

வளமான வாழ்க்கை அமைந்து விட்டால், மனமகிழ்ச்சியால்
துள்ளி குதிக்கக் கூடாது. தாழ்வு வந்து விட்டால் பெரியோர்
மனம் தளர்ந்து போவார்களோ? போகமாட்டார்கள். தலை
விதியை ஒருவரால் மாற்றி அமைக்க இயலுமா? ஏழையாய்
இருந்தவர்களும் செல்வம் பெற்று வாகன வசதிகளோடு
வாழ்வதைப் பார்த்ததில்லையா?

(ஊழ் - விதி)

42. தீயவர் நேசம் தேவையா?

பருப்பதங்கள் போல் நிறைந்திடு நவமணிப்
பதங்களைக் கொடுத்தாலும்
விருப்பம் நீங்கிய கணவரைத் தழுவுதல்
வினதாம் விரை ஆர்ந்த
குருக்கு சந்தனக் குழம்பினை அன்போடு
குளிர் தர அணிந்தாலும்
செருக்கு மிஞ்சிய அற்பர்தம் தோழமை
செப்பவும் ஆகாதே.

மலை போலப் பொன்மணி நவரத்தினங்களைக் கொட்டிக்
கொடுத்தாலும், மனதுக்குப் பிடிக்காத மணாளனோடு கூடிக்க
குலவுவது வீண். வாசனை மிகுந்த குருக்கத்தி, சந்தனக்
கலவைகளை மேலே பூசிக் கொண்டு, அன்பு மொழி பேசிக்
கொண்டு வந்தாலும், கருவம் பிக்க கடையர்களின் நேசம்
சொல்ல முடியாத சோகம் ஆகும்.

(பருப்பதம் - மலை; செருக்கு - கர்வம்)

43. செல்வ செருக்கு வேண்டா

பெருத்திடு செல்வமாம் பிணிவந்து உற்றிடில்
உருத் தெரியாமலே ஒளி மழுங்கிடும்
மருந்து உளதோளவில் வாகடத்து கிலை
தரித்திரம் என்னும் ஓர் மருந்தில் தீருமே

பெருமளவு செல்வம் சேருவதே ஒரு வகைப்பிணி. அந்த
நோய் வந்து விட்டால் ஒருவனுக்கு கண்மண் தெரியாது.
தலைகால் புரியாது. பணத்திமிர் பார்வையை மறைக்கும்.
சரி இந்த நோய்க்கு மருந்து இருக்கிறதா? இருக்கிறது!
வைத்திய சாஸ்திரத்தில் அன்று. இத்தகைய நோய்கள்,
தரித்திரம் என்னும் ஒரு மருந்து, தலை காட்டினால் போதும்.
தானே தீர்ந்து விடும்.

(வாகடம் - மருத்துவ நூல்)

44. அணங்குகள் உள்ளம் அறிய முடியாதது

அத்தியின் மலரும் வெள்ளை யாக்கைகொள்காக்கை தானும்
பீத்தர் தம் மனமும் நீரில் பிறந்த மீன் பாதம் தானும்
அத்தன் மால் பிரம்ம தேவனால் அளவிடப்பட்டாலும்
சித்திர விழியார் நெஞ்சம் தெரிந்தவர் கில்லை கண்டீர்.

பூ மலராத அத்திமரத்தில் பூவையும், வெள்ளை நிறம்
உடலுடைய காகத்தையும், பயித்தியம் பிடித்தலைபவர்கள்
மனநிலையையும், தண்ணீரில் நீந்தும் மீன்களின்
கால்களையும், சிவன், திருமால் பிரம்ம தேவன் ஆகியோர்
கண்டறிய முடிந்தாலும் முடியலாம். அழகிய கண்களுடைய
ஆரணங்குகளின் உள்ளத்தில் உள்ளதை ஒருவராலும் காண
முடியாது.

(யாக்கை - புலி, சித்திரம் - அழகு).

45. வீணர்கள் பேச்சைக் கேட்டால் விளைவது நாசமே

சொல்லுவார் வார்த்தை கேட்டுக் தோழமை கிகழ்வார் புல்லர்
நல்லவர் விசாரியாமல் செய்வாரோ நரிசொல் கேட்டு
வல்லியம் பசுவும் கூடி மாண்டதோர் கதையைப் போலப்
புல்லியர் ஒருவராலே போகும் யாவும் நாசம்.

பிறர் பேச்சை கேட்டு நல்ல நட்பைப் கேவலப்படுத்துவார்கள்
கீழ்மக்கள். ஆனால் நல்லோரான மேல்மக்கள் தீர
விசாரியாமல் அப்படிச் செய்வார்களா? செய்யமாட்டார்கள்.
ஒரு நரியின் தந்திரம் அறியாமல் புலியும் பசுவும் கூடி
இறந்தது போல அறிவற்றவர்கள் செயலாலே நல்லவை
எல்லாம் நாசமாய்ப் போகும்.

(வல்லியம் - புலி; புல்லர் - அறிவற்றவர்)

46. தீட்டுவது கூடத் தேனாய் இனிக்கும்

கதலீ வீரர் களத்திடை வையினும்
குதலை வாயில் குழவிகள் வையினும்
மதன லீலையில் மங்கையர் வையினும்
கிசுமுறச் செவிக்கு கின்பம் விளையுமே.

வீரர்கள் போர்க்களத்திடை திட்டினாலும், குழந்தைகள் மழலை மொழியால் திட்டினாலும், காம விளையாட்டில் பெண்கள் திட்டினாலும் அவை எல்லாம் தீட்டு ஆகவோ வசவு ஆகவோ தோன்றாமல் தேன் போல் இனிக்கும் - காதுக்கு இன்பம் அளிக்கும்.

(கதலி வீரர் - படைத்தலைவர் ; குதலை - மழலை ; வையினும் - திட்டினாலும்).

47. அறிவுதான் ஆற்றலாகும்

புத்தியான் பலவான் ஆவான் பலம் உளான் புத்தி அற்றால்
எத்தனை விதத்தினாலும் கிடரது வந்தே தீரும்
மற்றொரு சிங்கம் தன்னை வருமுயல் கூட்டிச் சென்றே
உற்றதோர் கிணற்றில் சாயல் காட்டிய உவமை போலே.

அறிவுடையவனே வலிவுடையவன் ஆவான். வலிமை உடையவனுக்கும் அறிவு கெட்டுவிட்டால், பல வகையிலும் துன்பம் உண்டாகும். வலிமை மிக்க சிங்கத்தை, ஒரு நரி கூட்டிச் சென்று, கிணற்றிலே அதன் நிழலைக் காணச் செய்து, சிங்கத்தை கிணற்றில் விழ வைத்து விட்டுத் தன்னுடைய தந்திர புத்தியால் கொண்டதல்லவா? அந்த கதையே இதற்கு உதாரணம் ஆகும்.

(இடர் - துன்பம்; சாயல் - தோற்றம்)

48. உயிர்னும் பெரியது மானம்

மானம் உள்ளோர்கள் தங்கள் மயிர் அநின் உயிர்வாழாத காணு கவர் மான்போல் கனம்பெறு புகழே யுண்பார் மானம் ஒன்று கில்லார் தாமும் மழுங்கலாய்ச் சவங்கலாகி ஈனமாம் கழுதைக்கு ஒப்பாய் கிருப்பர் என் உரைக்கலாமே.

தன்மானம் உள்ளவர்கள், தம் உடலில் உள்ள மயிர் அறுபட்டால், உயிர் வாழ விரும்பார் - காட்டில் உள்ள கவரிமான்களைப் போல தங்கள் உயிரைக் கொடுத்தாவது புகழைப் பெறவே விரும்புவர். ஆனால் மானம் இழந்தவர்கள், அறிவு மழுங்கிச் சொரணை அற்று நடைபிணங்களாய் இழிந்த கழுதைகளைப் போல உலவிக் கொண்டிருப்பர்.

(கான் - காடு; சவம் - பிணம்).

49. முடரை முடர் புகழுதல்

கழுதை கா எனக் கண்டு நின்றாடிய அலகை தொழுது மீண்டும் அக்கழுதையைத் துதித்திட அதுதான் பழுதிலா நமக்கு யார் நிகர் ஆமெனப் பகர்தல் முழுது முடரை முடர் கொண்டாடிய முறைபோல.

ஒரு கழுதை கா என்று கத்துவதைக் கேட்ட பேய் ஒன்று, கழுதை கனைப்பதை ஏதோ சங்கீதம் என்று எண்ணிக்கொண்டு அக்கழுதையை போற்றிப் புகழ்ந்தது. உடனே கழுதையும் தனக்கு நிகர் யாரும் இல்லை என்று எண்ணிக்கொண்டு மீண்டும் குரல் எழுப்பிற்றாம். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால், முழு முட்டாளை முட்டாள் கொண்டாடுவது போல் எனலாம்.

(அலகை - பேய்; பழுது - குற்றம்)

50. ஒழுக்கமே உயர்வு தரும்

ஆசாரம் செய்வார் ஆகில் அறிவொடு புகலும் உண்டாம்
ஆசாரம் நன்மை ஆனால் அவனியில் தேவர் ஆவார்.
ஆசாரம் செய்யாராகில் அறிவொடு புகழும் அற்றுப்
பேசார் போல் பேச்சுமாகிப் பிணியொடு நரகில் வீழ்வார்

ஒழுக்க நெறிமுறைப்படி வாழ்பவர்களுக்கு ஞானமும் பெருமையும் சேரும். அந்த ஒழுக்கத்தை மேலும் நல்வழியில் தொடர்ந்து கடைப்பிடிப்பவர்கள் இவ்வுலகில் தேவரைப் போல வாழ்வார். அப்படி இல்லாமல் ஒழுக்க நெறி தவறுகிறவர்கள், புகழும் பெருமையும் இழந்து, ஊமைகளைப்போல பேச்சற்று, பிறர் பேச்சுக்கும் இடமாகி, நோயோடு துன்புறுவர். அவர்கள் வாழ்வே நரகம் ஆகும்.

(ஆசாரம்- ஒழுக்கநெறி; அவனி- இவ்வுலகம்; பேசார்- ஊமை; பிணி- நோய்)

51. பணம் சேர்ந்து விட்டால் பலவும் மறந்து போகும்

செல்வம் வந்துற்ற போது தெய்வமும் சிறிதும் பேணார்
சொல்வதை அறிந்து சொல்லார் சுற்றமும் துணையும்பேணார்
வெல்வதே கருமம் அல்லால் வெம்பகை வல்தென்று எண்ணார்
வல்வினை விளைவும் பாரார் மண்ணின் மேல் வாழும் மாந்தர்

பணம் வந்து சேர்ந்து விட்டால் பக்தி வராது. தெய்வம்தொழுவது கூட மறந்து போகும். பிறர் சொல்வதை கேட்பதோ, கேட்டவற்றிற்கு சரியான பதிலோ கூட சொல்லமாட்டார்கள். உறவினரையும், நண்பரையும் கூடக் கைவிடுவார்கள். கவனிக்கமாட்டார்கள். தங்களின் வெற்றி ஒன்றைக் குறியாகக் கொண்டிருப்பார்களே அல்லாமல், பகைவனுடைய வலிமையை எண்ணிப்பார்க்க நனைக்கமாட்டார்கள். இவ்வுலகில் வாழும் செல்வர்களுக்கு முன் செய்த தீவினை பயன் வந்து முளுமே என்ற நினைவே வராது.

(கருமம் - நோக்கம் ; வல்வினை - ஊழ்வினை)

52. இருக்கும் இடத்தில் இருப்பதே பெருமை

யானையைச் சலந்தனில் கிழத்த அக்கரா
புனையைக் கரைதனில் பிடிக்கப் போகுமோ?
தானையும் தலைவரும் தலம்விட்டு ஏகினால்
சேனையும் செல்வமும் தியங்குவார்களே.

தண்ணீரில் இருக்கும் போது பெரிய யானையைக் கூடப்
பிடித்து இழுத்து விடுகின்ற முதலை, நிலத்தில் ஒரு
புனையைப் பிடிக்க முடியுமா? முடியாது! ஏன் என்றால்
முதலைக்குத் தண்ணீரில் தான் வலிமை. தரைக்கு
வந்து விட்டால், அது வெறும் பதுமை. அது
போலத்தான் அரசருக்கும் அவரது பெரிய படைக்கும்,
இருக்கும் இடத்தில் தான் பெருமை. இடம் விட்டுப்
போனால் சிறுமை. படையும் செல்வமும் பயனின்றி
மயங்க வேண்டியதுதான்.

(கரா-முதலை; தானை-சேனை; சேனை-படைவரிசை; தலம்-
இருக்கும்).

53. குணமில்லாத பெண் மணமில்லாத மலர்
கொண்டநம் கலைகளோடு குணம்கிலாக் கோதைமாரைக் கண்டு
விண்டு கிருப்பதல்லால் கனவிலும் புல்ல ஒண்ணாது
உண்டென மதுவை உண்ண ஒவியப் புவில் வீழ்ந்த
வண்டு தம் படும்பாடு மனிதரும் படுவார் காணார்.

நல்ல கல்வி அறிவும், குண நலன்களும் இல்லாத பெண்
களைக் கண்ணால் கண்டவுடன் அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்
என்பதை அறிந்து விலக்கி விட வேண்டுமே தவிர, கனவில்
கூட அவர்களோடு சேர்வதைப் பற்றி, நினைத்துக் கூடப்
பார்க்கக் கூடாது. அப்படி நினைத்துப் பார்த்தால், சித்திரத்தில்
வரைந்துள்ள செந்தாமரை மலரை, நிசமான பூ என
நினைத்து, அதில் அமர்ந்து தேனுண்ண வந்து, அகப்பட்டுக்
கொண்ட வண்டுபடும் பாட்டை மனிதரும் பட நேரும்.

(விண்டு-விலக்கி; புல்ல-சேர; ஒண்ணாது-தகாதது)

54. மண்ணில் வாழும் தெய்வங்கள்

மயில் குயில் செங்கால் அன்னம் வண்டு கண்ணாடி பன்றி அயில் எயிற்று அரவ திங்கள் ஆதவன் ஆழி கொக்கோடு உயரும் வீண் கமலம் பன்முன்று குணமுடையோர் தம்மை கியலுறு புவியொர் பேற்றும் ஈசன் என்று எண்ணலாமே.

மயில், குயில் சிவந்த கால்களுடைய அன்னப் பறவை, தேனுண்ணும் வண்டு, முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி, பன்றி, கூரிய பல்லுடைய நாகப்பாம்பு, நிலவு, சூரியன், கடல், விரிந்த வானம், தாமரைப்பூ ஆகிய பதின் மூன்றிடமும் உள்ள நல்ல குணங்களைக் கொண்டுள்ள மனிதர்களைப் பூமியிலுள்ளோர் எல்லாம், கடவுள் என்று போற்றலாம்.

(அயில்- கூரிய; எயிற்று- பல்; ஆழி- கடல்; பன்முன்று- பதின்மூன்று).

55. தெளிவும் துணிவும் தீருவும் ஒன்றே

தெருள் கில்லாக் கலையினார் செருக்கும் ஆண்மையும் பொருள் கில்லா வறியர்தம் பொறி அடக்கமும் அருள் கில்லா அறிஞர் தம் மெளன நாசமும் கரு கில்லா மங்கையர் கற்பும் ஒக்குமாம்.

தெளிவில்லாத படிப்பாளிகளின் கர்வமும், வீரமும் பொருள் வசதி இல்லாத ஏழை எளியவர்களின் ஐம்புலன் அடக்கமும், அருளில்லாத சான்றோரின் கோபமும், பிள்ளைப் பேறில்லாத பெண்ணின் கற்பும் ஒன்றுதான்.

(தெருள்- தெளிவு; செருக்கு- கர்வம்).

56. அன்புக்கு இல்லை தூரமும் தொலைவும்

மங்குல் அம்பதனாயிரம் யோசனை மயில்கண்டு நடமாடும் தங்கும் ஆதவ முனூறாயிரம் யோசனை தாமரை முகம் வீள்ளும் திங்கள் ஆமதற்கு முகிரட்டி யோசனையுறச் சிறந்திடும் அரக்காம்பல் எங்கண் ஆயினும் அன்பராய் கிருப்பவர் கிதயம் விட்டு அிகலாரே.

ஐம்பதினாயிரம் யோசனை தூரத்தில் உள்ள மழை முகில்கண்டு மயில் நடனமாடும். நூறாயிரம்யோசனை தூரத்தில் உள்ள சூரியன் முகம் பார்த்து தாமரை இதழ் மலரும். அதற்கு இரண்டு மடங்கு தூரத்தில் உள்ள சந்திரனைக் கண்டு சிவப்பு ஆம்பல் பூக்கள் மலர்ந்திடும். எனவே எங்கிருந்தாலும் அன்புடையவர்கள் இதயத்தால் மிக நெருக்கமாகவே இருப்பர். அன்பு கொண்ட உள்ளங்களைத் தூரம் பிரிப்பதில்லை.

*முரண்பட அமைந்தது

(மங்குல்- மழை மேகம்; விள்ளுதல்- விரிதல்; அரக்கு- சிவப்பு; யோசனை- நாற்பது மைல்; பூமிக்கு மிக அருகில் இருப்பது நிலவு. சூரியன் அதற்கப்பால் உள்ளது.)

57. நீலவில்லாத வானம் தனமில்லாத பெண்

சந்திரன் கில்லா வானம் தாமரை கிலாப் பொய்கை மந்திரி கில்லா வேந்தன் மதகரி கில்லாச் சேனை சுந்தரப் புலவரில்லாத் தொல்சபை சுதர்கில் வாழ்வு தந்திகள் கில்லா வீணை தனம் கிலா மங்கைபோலாம்.

நீலவானுக்கு நிலவு அழகு. தடாகத்துக்குத் தாமரைப் பூ அழகு எனவே, நிலவில்லா வானமும் தாமரைப்பூ இல்லாத குளமும், அமைச்சர் இல்லாத அரசரவையும், யானை இல்லாத போர்ப் படையும், கல்வி கேள்விகளில் சிறந்த சான்றோர் இல்லாத சபையும், பிள்ளைகள் இல்லா வாழ்க்கையும், மீட்டத் தந்திகள் இல்லாத வீணையும், தனம் இல்லாத பெண் போலத்தான்.

(பொய்கை- குளம்; மதகரி- மதயானைகள்; சுதர்- பிள்ளைகள்; தனம்- மாப்பு)

58. அர்தான ஐந்து

குரைகடல் வறுமையும் குறத்தீ உண்மையும்
நரை அற மருந்தை உண்டு கிளமை நண்ணலும்
விரை செறி குழலினாள் வேசியர் ஆசையும்
அரையர் அன்பு அமைவது ஐந்தும் கில்லையே.

அலை ஒலிக்கும் கடலில் தண்ணீர் இல்லாமல் போவதும், குறப் பெண் உண்மை பேசுவதும், வெளுத்த முடி கறுக்க மருந்து உட்கொண்டு இளமைப் பருவம் மீண்டும் அடைவதும், வாசமிகு மலர் சூடிய கூந்தலுடைய விலைமகளீர், உண்மையில் ஒருவர் மேல் பிரியம் வைப்பதும், அரசர்கள் ஒருவருக்கொருவர் தொடர்ந்து அன்பாய் இருப்பதும் ஆகிய ஐந்தும், உலகில் காணக்கிடைக்காதவை.

(குரை- ஒலி; நரை- வெளுத்த முடி; நண்ணல்- அடைதல்; விரை- வாசம்; செறி- நிறைந்த).

59. வல்லவனுக்கு வல்லவன் வையகத்தில் உண்டு

முடவனை முர்க்கன் கொன்றால் முர்க்கனை முனிதான்கொல்லும்
மடவனை வலியான் கொன்றால் மறலிதான் அவனைக் கொல்லும்
தடவரை முலைமாதே கித் தரணியில் உள்ளோர்க்கு எல்லாம்
மடவனை அடித்த கோலும் வலயனை அடிக்கும் கண்டாய்

கையாலாகாத ஒருவனைக் கொடியன் கொன்றால், அக் கொடியவனை அவனிலும் வலிய கோபக்காரர் கொல்வான். எளியவனை வலியவன் கொன்றால், அவ்வலியவனை எமன் கொன்று போடுவான். எனவே அகன்று உயர்ந்த மார்புடையபெண்ணே! இப் பூமியில் உள்ளவர்க்கு எல்லாம் வல்லவனுக்கு வல்லவன் இருப்பான்; எளியனை அடிக்கி கையே வலியவனையும் அடிக்கும் என்பதை அறிவாய்.

(மடவன்- எளியவன்; மறலி- எமன்)

60. பணம் இல்லாதவன் உலகில் பிணம் தான்

பொருள் கில்லார்க்கு இன்பம் கில்லை புண்ணியம் கில்லை என்றும்
மருவிய கீர்த்தி கில்லை மைந்தரின் பெருமை கில்லை
கருதிய கருமம் கில்லை கதி பெற வழியும் கில்லை
பெரு நிலம் தன்னில் சஞ்சாரப் பிரேதமாய் திரிகுவாரே.

பணம் இல்லாதவர்களுக்கு, இன்பம் இல்லை. நற்பயன்
இல்லை. சேருகிற புகழ் இல்லை. பெற்ற பிள்ளைகளால்
சிறப்பு இல்லை. அவர்கள் எண்ணிய காரியங்கள் ஈடேறுவது
இல்லை. உயர்வடைய வழியும் இல்லை. எனவே, அவர்கள்
பூமியில் உயிர் இருந்தும் நடைப்பிணமாய் திரிய
வேண்டியதுதான்.

(கீர்த்தி- புகழ், சஞ்சாரம்- உலவுதல்; பிரேதம்- பிணம்).

61. இயல்பு மாறாத பிறவிக் குணம் இவை

தூம்பினில் புதைத்த கல்லும் துகள் இன்றிச் சுடர் கொடாது
பாம்புக்குப் பால் வார்த்தாலும் பழகினும் நன்மை தாரா
வேம்புக்குத் தேன்வார்த்தாலும் வேப்பிலை கசப்பு மாறா
தாம்பல நூல் கற்றாலும் தூர்ச்சனர் தக்கோர் ஆகார்.

பாதையில் மண்ணில் அழுந்திக் கிடக்கிற கல், பலர் பாதம்
தேய நடப்பதாலேயே, பட்டை தீட்டப்பட்டது போலாகித்,
புழுதி நீங்கி ஒளி தந்து விடாது. பாம்புக்குப் பால் ஊற்றி
தினம் பழகினாலும், அது தன்னுடைய விஷத்தன்மை
நீங்கிநல்லது செய்யாது. வேப்பங் கன்றுக்குத் தினம் தேன்
ஊற்றி வளர்த்தாலும், அதன் கசப்பு மாறாது. இது
போலவேபல நூல் படித்தாலும் கெட்டவர்கள் நல்லவர் ஆக
மாட்டார்.

(தூம்பு- வழி; துகள்- தூசு; தூர்- கெட்ட; சனர்- மக்கள்).

62. நம்பக் கூடாதவர்கள்

கல்லாத மாந்தரையும் கடுங்கோபத்
துரைகளையும் காலம் தேர்ந்து
சொல்லாத அமைச்சரையும் துயர்க்கு உதவாத்
தேவரையும் சுருதி நூலில்
வல்லாத அந்தணர் தமையும் கொண்டவனோடு
எந்நாளும் வாது பேசி
நல்லான் போல் அருகிருக்கும் மனைவியையும்
ஒருநாளும் நம்பொணாதே.

கல்வி அறிவில்லாத மனிதர்களையும், கொடுங்கோபம்மிக்க அரசர்களையும், வருங்காலம் நிகழ்காலம் இரண்டையும் ஆராய்ந்து தெளிந்து, தக்க ஆலோசனைகளை அரசருக்குச் சொல்லாத அமைச்சர்களையும் துயரப்படும் போது துணை செய்யாத தெய்வங்களையும், வேத நூலில் தேர்ச்சி பெறாத பிராமணர்களையும், கட்டிய கணவனோடு தினந்தோறும் வம்பு பேசிக் கொண்டே நல்லவள் போலக் கூடவே இருக்கும். மனைவியையும் ஒருநாளும் நம்பக் கூடாது.

(சுருதி- வேதம்; வல்லா- தேர்ச்சி பெறாத; வலது- வம்பு)

63. அன்பு காட்டவும் அருகதை அற்றவர்கள்

தேளது தீயில் வீழ்ந்தாலும் செத்திடாது எடுத்தபேரை மீளவே கொடுக்கினாலே வெய்குறக் கொட்டலேபோல் ஏளனம் பேசத் தீங்குற்று கிருப்பதை எதீர்கண்டாலும் கோளினர் தமக்கு நன்மை செய்வது குற்றமாமே.

நெருப்பில் விழுந்து விட்ட தேளை, ஐயோ பாவம், தேள் செத்துப் போய் விடுமே' என்று இரக்கப்பட்டு, அதை நெருப்பை விட்டு வெளியே எடுக்கிறவர்களை, அத்தேன் கொட்டத்தான் செய்யுமே தவிர, தீயில் இருந்து, சாவில் இருந்து நம்மைக் காப்பாற்றியவராயிற்றே இவர் என்று அவர்பால் இரக்கம் காட்ட எண்ணாது. எனவே பிறரை இகழ்ந்து கேலி பேசிப்

பல தீமைகளுக்கும் ஆளாகி இருக்கிற கோள் சொல்லும் தீயவர்கள், கண் எதிரில் துன்பப்படுவதைக் கண்டாலும், அவர்களுக்கு நன்மை செய்ய நினைப்பது தீமையாகும்.

(வெய்துற- துன்பம் உண்டாகும்படி; ஏளமை- கேலி)

64. சுற்றவரை வேந்தனும் கை தொழுவான்

அறிவுளோர் தமக்கு நானும் அரசனும் தொழுகு வாழ்வார் நிறையொடு புவியில் உள்ளோர் நேசமாய் வணக்கம் செய்வவர் அறிவுளோர் தமக்கு யாதோர் அசடது வருமே ஆகில் வெறியரென்று கிகழார் எனறும் மேதனி உள்ளோர் தாமே.

அறிவுடைய பெரியோரை அரசரும் வணங்கித் தொழுவார்கள். அவர்களை மன நிறைவோடு, உலகில் உள்ள மக்களும், அன்புடன் போற்றி துதிப்பர். இப்படிப்பட்ட அறிவுடைய சான்றோர்க்கு ஏதேனும் இழுக்கு நேர்ந்து விட்டால் கூட, உலகத்தார் அதன் காரணமாக அவர்களை இகழமாட்டார்கள். எப்போதும் போலவே அன்பு காட்டுவார்கள்.

(அசடு- இழுக்கு; வெறிதல்- வெறுத்தல்)

65. அருத்தவர் அறியச் சொல்லக் கூடாவை

குரு உபதேசம் மாதர் கூடிய கின்பம் தன்பால் மருவிய நியாயம் கல்வி வயகு தான் செய்த தர்மம் அரிய மந்திரம் விசாரம் ஆண்மை இங்கவைகள் எல்லாம் ஒருவரும் தெரிய ஒண்ணாகு உரைத்திடில் அழிந்து போமே.

ஆசியர் சொல்லிய அறமொழி, பெண்ணோடு கூடிப் பெற்ற சுகம் தன்னுடைய பங்கிலுள்ள நியாயம், தான் கற்ற கல்வி, தன்னுடைய வயது, தான் செய்த தான தர்மங்கள், போற்றத்தக்க - பூசைக்கு ஏற்ற மந்திரச் சொற்கள்,

தன்னுடைய துக்கம், தன் வலிமை ஆகியவற்றை எல்லாம், பலரும் அறிய வெளியே சொல்லக் கூடாது; சொன்னால் பலன் இருக்காது.

(விசாரம்- துக்கம்)

66. தக்கவர்க்கு உதவுவதைத் தடுப்பது தீமை

கிடுக்கினால் வறுமையாகி வேற்றவர்க்கு கிசைந்த செல்வம் கொடுப்பதே மிகவும் நன்று குற்றமே கின்ற வாழ்வார் தடுத்ததை விலக்கினோர்க்குத் தக்கநோய் பீணிகளாகி உடுக்கவே உடையும் கின்ற உண் சோறும் வெல்லமாமே.

துயர் வந்து நெருக்க வறுமையால் வாடி இல்லை என்று யாசிப்பவர்களுக்கு மகிழ்வோடு கொடுத்து உதவுவதே மிகவும் நல்லதாகும். அப்படிக் கொடுத்துக் உதவுபவர்கள் குறையின்றி வாழ்வார்கள். அப்படிக் கொடுத்து தவுபவர்களையும் தடுத்து, கொடுக்காதிருக்கச் செய்பவர்கள் நோய் நொடியால் துன்பப்படுவர். உடுக்க உடையின்றி ஒரு வேளைச் சோறு கிடைப்பது கூடக் கட்டிவெல்லம் போலக் கிட்டாததாக, கைக்கு எட்டாததாக ஆகிவிடும்.

(இடுக்கம்- நெருக்கம்)

67. வாய்மை உடமை வானவர் பெருமை

வெய்யதைச் சொல்வாராகில் விளங்கிடும் மேலும் நன்மை வையகம் அதனைக் கொள்வார் மனிதரில் தேவர் ஆவார் பொய்யதைச் சொல்வாராகில் போசனம் அற்பமாகும் நொய்யந்தாம் கிவர்கள் என்று நோக்கிடார் அறிவுள்ளாரே.

உண்மையே பேசுபவர்களுக்கு உலகில் நன்மையே உண்டாகும். அவர்களை எல்லாரும் போற்றிக் கொண்டாடுவார்கள். மனிதரில் உயர்ந்த மாமனிதராக, தேவராக, அவர்கள் திகழ்வார்கள். பொய் பேசுபவர்களுக்கு

உண்ண உணவு கிட்டாது. பொய் பேசுபவர்களை அற்பர்கள் என்று கருதி அறிவுடையோர் அவர்களை ஏறெடுத்தும் பார்க்கமாட்டார்கள்.

(போசனம்- உணவு; நொய்யர்- அற்பமானவர்).

68. இந்த நாள்வரையும் நெருப்புச் சுடும்

தந்தை உரை தட்டினவன் தாய் உரை இகழ்ந்தோன்
அந்தமுறு தேசிகர் தம் ஆணையை மறந்தோன்
சந்தமுறு வேத நெறி தாண்டின இந்தால்வர்
செந்தழலின் வாயினிடெச் சேர்வது மெய் கண்டார்.

தகப்பன் பேச்சைக் கேளாதவன், தாய் சொல்லை மதிக்காதவன், கல்வி அழகால் உயர்ந்த குருவின் கட்டளையைக் கவனத்தில் கொள்ளாதவன், சொல்லழகும் சுவையும் மிக்க வேதநூல் கூறும் வழிமுறை வாழ்க்கையை மீறியவன், ஆகிய இந்த நான்கு பேரும், நெருப்புக்கு இரையாவது உண்மை.

(அந்தம்- அழகு; தேசிகர்- குரு; சந்தம்- சொல் அடுக்கு; தழல்- நெருப்பு)

69. பொய்த் தீர்ப்புச் சொல்பவர்கள் பூண்டற்றுப் போவார்கள்

நாரிகள் வழக்கதாயினும் நடு அறிந்துரைப்பார் சுத்தர்
ஏர்போல் பெருகி மண்மேல் கிருகணும் விளங்கி வாழ்வார்
ஓரமே சொல்வாராகில் ஓங்கிய கிளையும் மாண்டு
தீரவே கண் (கள்) கிரண்டும் தெரியாது போவார்தாமே.

ஏழை - எளிய பெண்கள் தொடுத்த வழக்கானாலும் அதன் நியாயம் அறிந்து, நடுவு நிலைமை தவறாது, தீர்ப்புச் சொல்பவர்களே, உண்மையான நீதிமான்கள் அப்படிப்பட்டவர்கள் செல்வமும் வாழ்வும் ஏரிநீர் போல.

பரந்து பெருகி எலார்க்கும் உதவ, மண்ணக மக்களுக்கு, இரு கண் எனப் புகழோடு வாழ்பவர்கள். அப்படி இல்லாமல் ஒருதலைப்பட்சமாய் தீர்ப்புச் சொல்வார்களானால், அவர்கள் சுற்றம் சுகம் அழிய, கண்ணிரண்டும் குருடாகிக் கலங்கித் தவிப்பார்கள்.

70. காதல் வேகம்

குப்புறச் சிவந்தவாய் ஊடிய பஞ்சனையின் மீதே
ஒப்புறக் கணவனோடே ஓர்ல்லை செய்யும் போது
கற்பகம் சேர்ந்த மார்பில் கனதனம் கிரண்டும் தைத்தே
அப்புறம் உருவற்று என்றே அங்கையால் தடவிப் பார்த்தாள்.

செக்கச் சிவந்த வாயுடைய ஒரு பெண் பஞ்சனை மெத்தையில் கணவனோடு கூடிக் களித்து இன்ப விளையாட்டில் ஈடுபட்டிருந்தாள். அப்படி ஈடுபட்டவள் ஒருநாள் கற்பகச் சோலை போன்ற தன் கணவனை மார்போடு அணைத்துத் தழுவிக் கொண்டாள். அப்படி தழுவிய வேகத்திலும், ஆர்வத்திலும், தன்னுடைய பருத்த மார்புகள் இரண்டும், தழுவிய தன் கணவன் மார்பைத் துளைத்துக் கொண்டு முதுகுப் பக்கம் வந்து விட்டதோ என நினைத்துக் கொண்டவள் போல, தன்னுடைய அழகிய கைகளால் அவன் முதுகைத் தடவினாளாம்.

71. உள்ளவரைதான் உறவும் வரவும்

ஏரிநீர் நிறைந்த போது அங்கு இருந்தன பட்சீ எல்லாம்
மாரிநீர் மறுத்த போதுப் பறவை அங்கிருப்பதுண்டோ?
பாரினை ஆளும் வேந்தன் பட்சமும் மறந்தபோதே
யாருமே நிலையல்லாமல் அவரவர் ஏகுவாரே.

ஏரி நிறையத் தண்ணீர் இருக்கும் போது, அங்கே பறவை கூட்டம் மிகுந்திருக்கும். மழை ஓறுத்து ஏரி நீர் வற்றிவிட்டால், பறவைகள் அங்கிருக்குமா? இரா உடனே நீர் உள்ள, வேறு குளம் தேடிப்போய் விடும். அதுபோலதான்

நாடாளும் மன்னவன், மக்களிடம் அன்பு காட்ட
மறப்பானானால், அவனை அண்டி யாருமே நிலைத்திருக்க
மாட்டார்கள் அன்பைத் தேடி அவரவர் வேற்றிடம் போய்
விடுவர்.

(மாரி- மழை; பட்சம்- அன்பு; ஏந்தல்- போதல்)

72. பச்சுக்கு உணவு ஈயாத பாவிகள்

மண்ணார் சட்டி கரத்து ஏந்தி
மரநாய் கௌவும் காலினராய்
அண்ணாந் தேங்கி கிருப்பாரை
அறிந்தோம் அறிந்தோம் அம்மம்மா!
பண்ணார் மொழியார் பால் அடிசில்
பைம்பொன் கலத்தில் பரிந்தூட்ட
உண்ணா நின்ற போது ஒருவர்க்கு
உதவா மாந்தர் இவர்தாமே!

மண் சட்டி - திரு ஓட்டைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு,
நாய் கடித்த கால்களுடன், உண்ண எங்கு ஒரு வேளை
உணவு கிடைக்கும் என்று, ஏங்கித் திரிபவர்கள் எத்தனையோ
பேரை நாமும் பார்த்து விட்டோம்! ஐயோ பாவம்! இவர்கள்
எல்லாம், இனிக்கும் குரலுடனே, இனிய மொழி பேசும்
பெண்கள், பொன்னால் செய்த பாத்திரத்தில் அறுசுவை
உணவை விரும்பிப் படைக்க உண்டு கொண்டிருக்கும்
போது, பிச்சை என்று வந்தவர்களுக்கு ஏதும் போட
மறுத்தவர்கள். அதன் பலனை, திருவோடு ஏந்தித் தெருத்
தெருவாய் திரிந்து, இப்போது அனுபவிக்கிறார்கள்.

(பண்- இனிமை; கலம்- பாத்திரம்)

73. செய்த பாவம் சேரும் இடம்

மண்டலத்தோர் செய்த பாவம் மன்னவரைச் செரும்
தீன்திறல் மன்னர் செய்த தீங்கு மந்திரியைச் சேரும்
தொண்டர்கள் செய்த தோஷம் தொடர்ந்து தம் குருவைச்
சேரும்
கண்டன்ன மொழியாள் செய்த கன்மமும் கணவர்க்காமே.

நாட்டிலுள்ளவாகள் செய்த பாவம் நாடாளும் மன்னரைச்
சாரும். வலிமை உடைய அரசர்கள் செய்த கொடுமைகள்
அவனுடைய மந்திரியை அவடயும். அடியவர்கள் செய்த
தீமை அவர்கள் தலைவனைச் சேரும். கற்கண்டு போலும்
இனிய மொழி பேசும் மனைவியர் செய்த குற்றமெல்லாம்
கணவனையே பற்றும்.

(கண்டன்ன- கற்கண்டு போன்ற; கன்மம்- தீய காரியம்).

74. இவ்வுலகல் இம்முன்றும் இனிய சொர்க்கம்

நற்குணம் உடைய வேந்தை நயந்து சேவித்தல் ஒன்று
பொற்புடை மகளிரோடு பொருந்தியே வாழ்தல் ஒன்று
பற்பலரோடு நன்நூல் பகர்ந்து வாசித்தல் ஒன்று
சொற்பெறும் கிவைகள் முன்றும் கிம்மையில் சொர்க்கம் தானே.

நல்ல குணநலன்களுடைய மன்னனைப் போற்றி
வணங்குவதும், அழகு நலமிக்க பெண்களுடன் கூடி
வாழ்வதும், கற்றறிந்த பலருடன் அறிவு நூல்களை
ஆய்ந்தறிந்து கற்பதும், கற்றுத் தருவதும்; ஆகிய
பெருமைக்குரிய இம்முன்று செயல்களும், இவ்வுலகில்,
இனிய சொர்க்கம் போல், சுகம் தரக் கூடியனவாகும்.

(நயந்து- விரும்பி; பொற்பு- அழகு; பகர்தல்- சொல்லுதல்)

75. ஈழில்லா இன்பம் இறைவனைத் தொழுதல்

நட்டையிலே கிருந்து மனத் துறவடைந்த
பெரியோர்கள் நிமலன் தானைக்
கட்டையிலே தொடுத்து முத்தி பெருமளவும்
பெரிய சுகம் கிடைக்கும் காம
வெட்டையிலே மதிமயங்கும் சீறுவருக்கு
மணம்பேசி விரும்பித் தால்
கட்டையிலே தொடுத்து நடுக்கட்டையிலே
கிடத்து மட்டும் கவலை தானே.

தமிருந்து மனத்தை அடக்கி ஆளும் துறவு நிலை வாய்க்கப் பெற்ற பெரியோர்கள், இறைவன் திருவடிகளைப் பற்றிய நொடியில் இருந்து, இறுதி மூச்சு அடக்கும் வரை, இறைவன் அருள் என்னும் பேரானந்தப் பெருமகிழ்ச்சியில் திளைத்திருப்பார்கள். ஆனால், சிற்றிபை வேட்கை என்னும் காம இச்சையிலே மனம் மயங்கிமதி கெட்டுக்கிடப்பவர்களோ, பிள்ளைகளுக்கு மணம பேசி தாலி கட்டியது தொடக்கம், சுடுகாட்டில் கட்டையிலே கொண்டு போய்ப் பிணமாய்க் கிடக்கும் வரை, கவலைப்பட்டாகக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

(நிட்டை- தியானம்; நிமலன்- தூயவன்; கிட்டையிலே- கிடைக்கின்ற பொழுதில் - வெட்டை. காமகுச்சை)

76. காதல் துன்பம் கடவுளே காப்பாற்று

அன்னம் பழித்தநடை ஆலம் பழித்த வீழ்
அமுதம் பழித்த மொழிகள்
பொன்னம் பெருத்த முலை கன்னங் கறத்த குழல்
சின்னஞ் சிறுத்த கிடை பெண்
என் நெஞ்சு உருக்கு அவள் தன் நெஞ்சு கற்றகலை
என் என்று உரைப்பதினி நான்
சின்னஞ் சிறுக்கியவள் வில்லலிங்கம் கிட்டபடி
தெய்வங்களுக்கு அபயமே!

அன்னப் பறவையின் நடையைப் பழிக்கின்ற நட அழகும், கொல்லும் விஷத்தை வெல்லுகின்ற கூரிய கண்களும், அமுதம் வெட்கும் படியான இனிய வாய்ச் சொல்லும், பொன் போலும் நிறமுடைய பெரிய மார்பும், கன்னங்களேல் என்றிருக்கும் கறுத்த கூந்தலும், சின்னஞ் சிறிய சிற்றிடையும் உடைய பெண் இவள். என் நெஞ்சை உருக வைக்கும் வித்தையை இவள் நெஞ்சு எங்குதான் கற்றதோ? இவளால் நான் படும்பாடு என்னவென்று சொல்வேன்! இந்த பொல்லாத பெண்ணால் நான் படும் துன்பத்தில் இருந்து கடவுள் தான் என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்.

(ஆலம்- நஞ்சு; பொன்அம்- பொன்னைப் போன்ற; கலை- வித்தை; வில்லங்கம்- துன்பம்; அபாயம்- துணை)

77. துன்பம் தன்யாக வராது துணையோடு தொடர்ந்து வரும்

ஆசன மழைபொழிய கில்லம் வீழ
 அகத்தடியாள் மெய்நோவ அடிமை சாவ
 மாசரம் போகுதென்று விதை கொண்டோட
 வழியிலே கடன்காரர் மறித்துக் கொள்ளக்
 கோ வேந்தர் உழுதுண்ட கடமை கேட்கக்
 குருக்கள் வந்து தட்சணைக்குக் குறுக்கே நிற்கப்
 பாவாணர் கவி பாடிய பரிசுகேட்கக்
 பாலிமகன் படுந்துயரம் பார்க்கொணாதே.

பசு கன்று போட்டிருக்க, மழை வேறு பெய்து கொண்டிருக்கிறது. பெய்த மழையில் குடியிருந்த மண் வீடு இடிந்து விழுந்து விட்டது. இதைக் கவனிக்கலாம் என்றால் வீட்டில் மனைவிக்கு உடம்பு நலமில்லை. போதாததிற்கு வேலைக்காரன் செத்து விட்டான் என்ற சேதி வேறு வந்துள்ளது. நிலத்தில் ஈரம் காய்ந்து போகும் முன்பு விதைத்து விடலாம் என்று விதை நெல்லலைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினால், எதிரே பழைய கடன் காரன் வந்துவழி மறித்துக் கொண்டு நிற்கின்றான். அவனுக்குச் சாட்டு

சொல்லி விட்டு நடந்தால், அரசாங்க ஆட்கள் உழுது பயிரிட்ட பூமிக்கு நிலவரி கேட்க வந்து விட்டார்கள். ஒரு வழியாக அவர்களிடம் இருந்து தப்பிக் கொண்டு ஓடினால், புலவர் ஒருவர் வந்து கவிபாடிக் காட்டி, பரிசு தரவேண்டி நிற்கிறார். பாவம் இவனுக்குத் துன்பம் ஒன்றா இரண்டா? ஒன்றொன்றாய்த் தொடர்ந்து, அடுத்தடுத்து வந்தால் அவன்தான் என்ன செய்வான்? பார்க்க முடியாத கொடுமை அவன் படுந்துன்பம்.

(ஆ- பசு; ஈன- கன்று போட; அகத்தடியாள்- மனைவி; அடிமை- லையாள்; மா- நிலம்; உழுதுண்ட கடமை- நிலவரி)

78. இவை எல்லாம் வாழ்வுக்கு பகையாகும்

தாய் பகை பிறர் நட்பாகில் தந்தை கடன்காரன் ஆகில் மாய் பகை மனைவி யாரும் மா அழகு உற்ற போது பேய் பகை பிள்ளை தானும் பெருமை நூல் கல்லாவிட்டால் சேய் பகை ஒருவர்க்காகும் என்றனர் தெளிந்த நூலோர்.

தனக்கு விரோதமாகவும் பிறர்க்கு ஆதரவாகவும் நடக்கும் தாய், கடன் காரன் ஆகிவிட்ட தந்தை, பேரழகு பொருந்திய மனைவி, அறிவு நூற்களைக் கற்றறியாத பிள்ளைகள்; இவர்கள் எல்லாம் ஒருவர் வாழ்வில் தீராத பகையாகும், துன்பம் ஆகும்.

(மாய்பகை- கொல்லும் பகை; பேய்பகை- பெரும் பகை).

79. உறவே பகையாகும் உண்மை இது

நிலை தளர்ந்திட்ட போது நீள்நிலத்து உறவுமில்லை சல மிருந்து அிகன்ற போது தாமரைக்கு அருக்கன் குற்றம் பல வனம் எரியும் போது பற்று தீக்கு உறவாம் காற்று மெலிவுது விளக்கே ஆகில் மீண்டும் அிக் காற்றே குற்றம்.

உயர்ந்த நிலை மாறித் தாழ்ந்து நிலை தவறித் தளர்ந்து விட்டால் இப்பரந்த உலகில், ஊறம் சுற்றமும் இல்லாது போகும். எப்படி என்றால், குளத்தில் நீர் நிறைந்திருக்கும். சூரியன் வரவு கண்டே தாமரை முகம் மலரும். ஆனால் குளத்து நீர்வற்றி விட்டால், எந்த சூரிய ஒளி கண்டு தாமரை சிரித்ததோ; அந்த சூரிய ஒளியே அதற்கு எமனாகக் காய்ந்து கருகுமே அதுபோல. அது மட்டுமா? காடுகள் பற்றி எரிந்து, தீ பரவக் காரணமாக காற்றே, விளக்கின் சுடர் மெலிதாக எரியும்போது, வேகமாக வீசி அதை அணைக்கும். எரியும் விளக்குக்கு வீசும் காற்றே எமனாகும்.

(அருக்கன்- சூரியன்; வனம்- காடு; கூற்றாகும்- எமன்).

80. சுவதால் யாரும் ஏழையாவதில்லை

மடுத்த பாவணர் தக்கோர் மறையவர் கிரப்போர்க்கு எல்லாம் கொடுத்து யார் வறுமை உற்றார் கொடாது வாழ்ந்தவர் யார் மண்மேல்

எடுத்து நாடுண்ட நீரும் எடாத காட்டகத்து நீரும் அடுத்த கோடையிலே வற்றி அல்லதில் பெருகும்தானே.

தேடி வருகின்ற புலவர்கள், பெரியோர், அந்தணர் மற்றும், இல்லை என்று யாசித்து வருபவர்களுக்கு எல்லாம் இல்லை என்று சொல்லாது கொடுப்பவர்கள் யாரும் வாழ்வில் கெட்டுப் போவதில்லை. வறுமையால் அவர்கள் வாடுவதில்லை. ஆனால் பிறர்க்கு ஈயாது வாழ்ந்தவர் பூமியில் சிறப்பாக செழிப்பாக வாழ்ந்தார்கள் என்று சொல்லவும் முடியாது. உதாரணத்திற்குச் சொல்ல வேண்டுமானால், ஊருக்குள்ளே இருக்கிற கிணற்றில் எல்லோரும் தினம் நீர் மொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் காட்டிலே இருக்கிற குளத்து நீரை எவரும் எட்டிக் கூட பார்ப்பதில்லை. என்றாலும் கோடைக் காலத்தில் அன்றாடம் எடுத்த கிணற்று நீரும், எவரும் மொள்ளாத காட்டுக் குளத்து நீரும் வற்றித்தான் போகின்றன. மழை பெய்யும் போது நீர் நிறைந்து இருக்கின்றனவே. அதுபோல, எடுக்க குறையாத கிணற்று நீர் போலக் கொடுக்கக் குறைவு படாது மனித வாழ்க்கை.

81. ஆசை யாரை விட்டது?

உணங்கி ஒருநாள் முடமாகி
ஒரு கண்கின்றிச் செவி கிழந்து
வணங்கு நெடுவால் அறுப்பு உண்டு
மன்னு முதுகில் வயிறு ஒட்டி
அணங்கு நலிய முப்பெய்தி
அகல் வாயோடு கழுத்தேந்திச்
சுணங்கள் முடுவல் பின்சென்றால்
யாரைக் காமன் சூயர் செய்வான்?

மெலிந்து ஒருகால் நொண்டியாகி, ஒரு கண்ணும் இழந்து, காதும் போய், வளைந்த நீண்ட வால் அறுபட்டு, கரியான உணவு இல்லாததால் வயிறு காய்ந்து முதுகோடு ஒட்டிக் கிடக்க, அழகும் கெட்டு; முதுமைப் பருவமும் அடைந்துவட்ட, அகன்ற வாயுடைய கலவடையைக், கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டு திரியும் ஆண் நாய் கூட, ஒரு பெண் நாயைத் துரத்திக்கொண்டு போகிற நிலை இருக்கையில், மற்ற யாரைத் தான் மனமதன் விட்டு வைப்பான்?

(வணங்கி- மெலிந்து; வணங்க- வளைந்த; அணங்கு- அழகு; அகல்- அகன்ற; சுணங்கண்- ஆண் நாய்; முடுவல்- பெண் நாய்)

82. ஏன் படைத்தாய் இறைவா?

கல்மனப் பாப்பார் தங்களைப் படைத்துக்
காகத்தை என் செய்ப் படைத்தாய்?
சூன்மதி வணிகர் தங்களைப் படைத்துச்
சோரரை என் செய்ப் படைத்தாய்?
வன்மன வருகர் தங்களைப்படைத்து
வானரம் என் செய்ப் படைத்தாய்?
நன் மனை தோறும் பெண்களைப் படைத்து
நமனையும் என் செய்ப் படைத்தாயோ?

கல்லைப் போன்ற நெஞ்சுடைய பார்ப்பனர்களைப் படைத்த
கடவுளே! கூடவே திருட்டுக் குணமுடைய காக்கத்தை
எதற்காகப் படைத்தாய்? கெட்ட புத்தியிள்ள
வணிகர்களைத்தான் படைத்தாய். போதாததிற்கு, விலை
மாதரையும் ஏன் படைத்தாய்? வலிய மனம் உடைய
வடுகர்களைப்படைத்தாய். போதாவா? கூடவே
வானரத்தையும் எதற்காகப் படைத்தாய்? எல்லாவற்றிற்கும்
மேலாக வீடுகள் தோறும் பெண்களைப் படைத்ததுதான்
படைத்தாய். கூடவே கொல்லும் எமனையும் எதற்காகப்
படைத்தாய்? இவற்றில் ஏதாவது ஒன்று போதும். இத்தனையும்
தேவையில்லை என்பது கவிவாக்கு.

(சோரர்- திருடர்; விலை மாதர்; வடுகர்- தெலுங்கர்; வானரம்-
குரங்கு)

83. தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் ஏக்கம்

உண்ணல் பூச்சூடல் நெஞ்சு உவத்தல் ஒப்பனை
பண்ணல் எல்லாம் அவர் பார்க்கவே அன்றோ?
அண்ணல் தம் பிரிவினை அறிந்தும் என் தோழிநீ
மண்ண வந்தனை கிது மடலை ஆகுமால்.

உண்ணுவதும், வண்ணமலர் சூடிக் கொள்வதும், மனம்
விரும்பி சிரித்து மகிழ்வதும், ஆடை அலங்காரம் செய்து
கொள்ளுவதும் எல்லாம், என் அன்புக் உரிய தலைவர்
கண்டு மகிழவே அல்லவா? இப்போது, அவர் என்னை
விட்டுப் பிரிந்திருப்பதை அறிந்திருந்தும், என் அன்புடைய
தோழியே! நீ எனக்கு அழகு அலங்காரம் பண்ண
வந்திருக்கிறாயே! இது அறியாமை அல்லவா?

(அண்ணல்- அன்புக் கணவன்; மண்ண நீராட்டி- அலங்காரம் செய்ய)

84. கெட்ட பெண்கள் எட்டிக் காய்கள்

கோளி அடர்ந்த காட்டில் குறங்கில் வைத்து அமுதம் ஊட்டித் தோளினில் தூக்கி வைத்துச் சமந்து பேறா வளர்ந்த ஆளணைக் கிணற்றில் தள்ளி அழகிலா முடவார்ச் சேர்ந்தாள் காள நேர்க் கண்ணினாரைக் கனவிலும் நம்பொணாதே.

சிங்கங்கள் நிறைந்த காட்டில், ஒருவன் தன் மனைவியை மடித்து வைத்து அவளுக்குச் சோறு ஊட்டி, தோளிலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டு, போற்றி வளர்த்தான். அப்படிப்பட்ட கணவனைக் கிணற்றிலே தள்ளிக் கொண்டு விட்டு, அழகில்லாத ஒரு முடவன் மேல் ஆசைப்பட்டு அவனோடு சேர்ந்து வாழத் துணிந்து விட்டாள். அந்தப் பெண் இப்படிப்பட்ட, எட்டிக் காய் போன்ற கொல்லும் கண்களுடைய, பெண்களைக் கனவிலும் நம்பக் கூடாது.

(கோளி- சிங்கம்; அமுதம்- உணவு; பேறா- போற்றி; முடவர்- காலற்றவர்; காளம்- எட்டிக்காய்)

85. பெண்ணுக்கு பேயே மேல்

சேய் கொண்டாரும் கமலச் செம்மலுடனே அரவப் பாய் கொண்டாரும் பணியும் பட்டிச்சுரத் தாளே நோய் கொண்டாலும் கொளலாம் நூறுவயது ஆளவும் பேய் கொண்டாலும் கொளலாம் பெண்கொள்ளல் ஆகாதே.

முருகனைப் பெற்ற சிவனும் செந்தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பிரம்ம தேவனும், பாம்பனைப் பள்ளியில் துயிலும் திருமாலும், பணிகின்ற பட்டிசுவரமெனும் பதியில் உள்ள தூக்கா தேவியே! வியாதியால் துன்பப் பட்டாலும் படலாம். பேயோடு சேர்ந்து நூறு வயதாகும் வரை வாழ்ந்தாலும் வாழலாம். ஆனால் பெண்ணோடு கூடி வாழ முடியாது தாயே!

(சேய்- முருகன் கமலச் செம்மல்- பிரம்மன் அரவப்பாய் கொண்டவர்- ஆதிசேடனைப் படுக்கையாகக் கொண்ட திருமால்).

86. அருமை தெரியாதவர்களிடம் அகப்பட்டால்...!

நானம் என்பது மணம் கமழ் பொருளது
நாவில் உண்பதுவோ சொல்?
உன் உணங்குவோய் மடந்தையர் அணிவதே
உயர்முலைத் தலைக் கோட்டில்
ஆனது அங்கது பூசினால் வீங்கவது
அமையமோ எனக் கேட்கக்
கான வேட்டுவர் சேரி விட்டு அகன்றனர்
கடி கமழ் விலை வாணர்.

புனுகு கஸ்தூரி போன்ற வாசனைப் பொருட்களை விற்கின்ற ஒருவர், விபரம் தெரியாதமல் வேடவர்கள் வாழும் இடம் சென்று, தங்களிடம் உள்ள வாசனைத் திரவியங்களை எடுத்துக் காட்டினர். ஒரு வேடனிடம் புனுகைக் காட்டி “இது மிகுந்த வாசனை தரக் கூடியது” என்றனர். உடனே அங்கிருந்த வேடர்கள் “இது உண்டு மகிழ்த்தக்கதா? சாப்பிடால் சுவையாய் இருக்குமா? எனக் கேட்க, வியாபாரி, ஊன் உண்ணும் வேடனே! இது உண்ணுகிற பொருள் அல்ல. பெண்கள் தங்கள் அழகிய மார்பின் மேல் பூசிக் கொள்ளும் உயர்ந்த பொருள், எனக் கூற, வேடனும் விடாமல், அப்படி அவர்கள் தங்கள் மார்பின் மேல் பூசிக் கொள்வதால், அவர்கள் மார்பு பெருக்காது சிறுத்துவிடுமோ? எனக் கேட்க, இவர்களிடம் வந்துஇந்தப் பொருட்களை விற்கத் துணிந்தோமே என்று, வணிகர்கள் வனவேடர் குடியிருப்பை விட்டு ஓட்டம் பிடித்தனர்.

(நானம்- புனுகு; உணங்கு- காய்ந்த; கானம்- காடு; சேரி- குடியிருப்பு; கடி- கமழ்- வாசம் மிகுந்த; விலை வாணர்- விலை கூறி விற்பவர்.)

87. நிலையிஸ்லா இன்பமே பூமியில் மனித வாழ்க்கை

கொண்டு விண்படர் கருடன் வாய்க் கொடுவார் நாகம்
விண்ட நாகத்தின் வாயினில் வெகுண்ட வந்தேரை
மண்டு தேரையின் வாயினில் அகப்படு வண்டு
வண்டு தேன்நுகர் கின்பமே மானிடர் கின்பமே.

நீண்ட நாகப் பாம்பைப் பற்றிக் கொண்டு விண்ணில் பறக்கும்
கருடன். கருடன் பற்றிய நாகப்பாம்பின் வாயில் தவளை
இருக்கும். தவளையின் வாயிலோ வண்டு
அகப்பட்டுகொள்ளும். இப்படி அகப்பட்டுக் கொள்ளும் வண்டு,
தேனை உண்ண விரும்புவது போன்றதே பூமியில் மானிடர்
அனுபவிக்கும் இன்பமும் வாழ்வும்.

88. குலத்தளவே ஆகும் குணம்

கற்பூர பாத்தி கட்டிக் கஸ்தூரி எருப் போட்டுக்
கமழ்நீர் பாய்ச்சிப்
பொற்பூரப் உள்ளியினை விதைத்தலும் அதன் குணத்தைப்
பொருந்தக் காட்டும்
சொற் பேதையருக்கு அறிவு கிங்கு கின்தாக வருமெனவே
சொல்லீ னாலும்
நற்போதம் வாராகு அங்கு அவர் குணமே மேலாக
நடக்கும் தானே.

வாசமிகு பச்சைக் கற்பூரத்தால் பாத்தி அமைத்து, மணம்
வீசும் புனுகு, கஸ்தூரியை எருவாகப் போட்டு, பன்னீரை
ஊற்றி அழகாக, வெள்ளைப் பூண்டை விதைத்துப் பாதுகாத்து
வளர்த்தாலும், அது வளர்ந்த உடன் அதன் குணத்தையே
காட்டுமே தவிர, கற்பூரம், புனுகு, பன்னீர் வாசம், துளியும்
தலை காட்டச் செய்யாது. அது போலதான், கற்றறிவில்லா
மூடருக்கு, நல்லறிவு வரும் என்று என்னதான்-நல்லுரை
கூறினாலும் அவர்களுக்கு நல்லறிவு உண்டாகாது.
அவர்களுடைய இழிந்த குணமேலோங்கி நிற்கும்.

(உள்ளி- வெள்ளைப் பூண்டு; பேதை- அறிவற்றோர்; பேதம்- அறிவு)

89. மீனோ, மீன் விழியோ?

தண்டுலாவிய தாமரைப் பொய்கையில்
மொண்டுநீரை முகத்தருகு ஏந்தினாள்
கெண்டை கெண்டை எனக்கரை ஏறினாள்
கெண்டை காண்கிலள் நன்று தயங்கினாள்.

கொடிகள் படர்ந்த தாமரைக் குளத்திலே இறங்கிய ஒரு பெண், குளத்து நீரை இரு கையாலும் அள்ளி எடுத்துத்தன் முகத்தருகே கொண்டு போனாள். கொண்டு போனவள் கெண்டை கெண்டை என்று அலறிக் கொண்டு கரைக்கு ஓடினாள். அங்கு போய் நின்று பார்த்து விட்டு கெண்டையைக் காணாது திகைத்து நின்றாளாம்.

உள்ளங்கையில் அள்ளிய நீரை உற்றுப் பார்த்த போது அதில் தெரிந்த தன் இரு கண்களையும் கெண்டை மீன் என்று நினைத்துக் கொண்டுகரை ஏறினாள். அவ்வாறு கரையேறும் பொழுது கையில் உள்ள நீர் ஒழுகிப் போனதால், கெண்டை மீன் தெரியவில்லை. எனவே திகைத்துப் போய் விட்டாள்.

(உலாவிய -படர்ந்த; கெண்டை- ஒருவகை மீன்; கண்களுக்கு உவமை).

90. கொட்டிக் கொடுத்தாலும் கூடாது அவர் நட்பு

மருவு சந்தனக் குழம்பொடு நறுஞ்சுவை
நலம் பெற அணிந்தாலும்
சருவு சந்தேக மனம் உள்ள மாதரைத்
தழுவுலும் ஆகாதே
பருவதங்கள் போல் பலபல நவமணிப்
பைம்பொனை சந்தாலும்
கெருவம் மிஞ்சிய மானிடர் தோழமை
கிட்டலும் ஆகாதே!

புனுகு, கஸ்தூரி போன்ற பலவகை வாசனைப் பொருள் கலந்த சந்தனக் கலவையைப் பூசிக் கொண்டு, இனிய சுவை பொருந்த அழகோடு விழங்கினாலும், எப்போதும் எவரிடத்தும் சந்தேகப்படுகின்ற பெண்களுடன் கூடிக் களிக்கக் கூடாது. மலை போல, பல விதமான நவரத்தினக் குவியலையும்; பொன்னாபரணங்களையும், கொட்டிக் கொடுத்தாலும், தான் என்னும் செருக்கு - அகந்தை - மிகுந்துள்ள ஆடவர் நட்பை அருகில் வர விடவும் கூடாது. ஐயப்படும் பெண்கள் அகந்தை கொண்ட ஆடவர் இருவரின் நட்பும் ஆகாது.

(மருவு- கலந்த; குழம்பு- கலவை; சருவு- எப்போதும்; பருவதம்- மலை; கெருவம்- அகந்தை)

91. பேதலித்த பெண்ணழகு

நிலைத்தலை நீரில் முழுகி நின்றவள் தன்னை நேரே குலைத்தலை மஞ்சை கண்டு கூ எனக் காவின் ஏக முலைத்தலை அதனைக் கண்டு மும்மதக் கரிவந்தும்ற தலைத்தலைச் சிங்கம் என்று அிக்களிறு கண்டு ஏகிறம்மா.

தண்ணீரில் முழுகி எழுந்த படியே ஒரு பெண் தரையில் வந்து நின்றாள். அவளின் கலைந்து கிடக்கும் கரிய கூந்தலை; மழை மேகம் என்று எண்ணிக் கொண்ட மயில்கள், கூ எனக் கூவிக் கொண்டு காட்டுக்குள் ஓடின. அவள் மார்பகங்களைக் கண்டு அவை மந்தகம் என்று நினைத்துக் கொண்டு நெருங்கிய யானைகள், அருகே வந்ததும், அவளைக் கண்டு சிங்கம் என்று பயந்து, திரும்பிப்போயின.

(நிலைத்தலை- நிலத்தின் மேல்; குலைத்தலை- கலைந்த கூந்தல்; மஞ்சை- மயில்; கான்- காடு; மும்மதம்- மதம் பொழியும் மந்தகம்- பிடரி; கரி, களிறு- யானை)

92. பேராசை பெரு நட்டம்

காீ ஒரு திங்கள் ஆறு கானவர் முன்றுநாளும்
கிரிதலைப் புற்றில் நாகம் கின்று உணும் கிரை ஈதென்று
விரிதலை வேடன் கையில் வில்குதை நரம்பைக் கல்வீ நரியனார்
பட்ட பாடு நாளையேபடுவர்மாதோ.

காட்டில் வேடன் ஒருவன் யானையைக் கொல்ல ஈட்டி
எய்தான். ஈட்டி பாய்ந்து யானை கீழே விழு முன்பாக
வேடனைப் பக்கத்தில் ஒரு புற்றில் இருந்தத நாகம் கடிக்க,
வேடன் சுருண்டு வீழ்ந்தான். விழுந்தவன், கடித்த பாம்பின்
மீதே விழு, பாம்பும் நசுக்குண்டு செத்தது. இப்படி வேடன்,
யானை, பாம்பு எல்லாம் அருகருகே இறந்து
கிடப்பதைஅங்கே வந்த ஒரு காட்டு நரி, கண்டது. உடனே
அது ஒரு கணக்குப் போட்டது. யானையை ஆறு மாதத்திற்கு
தின்னலாம். வேடன் உடல் முன்று நாளைக்குத் தின்னலாம்.
இன்றைக்கு உண்ண உணவாக, பாம்பை
வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று எண்ணியபடியே, இறந்து
கிடந்த வேடன் கையில் பிடித்திருந்த வில்லின்
அடிப்பாகத்தைக் கடித்து இழுக்க, வில் நரம்பு அறுந்து
நரியைத் தாக்க நரியும் அப்போதே அங்கேயே செத்து
விழுந்தது. பேராசை பெரு நட்டம் ஆனது.

(இரிதல்- வேகமாக ஓடுதல்; இரை- உணவு; விரிதலை-
பரட்டைத்தலை; குதை- வில்லின் அடிப்பக்கம்).

93. பிறவீப் பெரும்பயன்

புகலத்தில் மானிடராய்ப் பிறப்பது அரிதென்ப
புகல்வர் பிறந்தோர் தாமும்
ஆத்மறை நூலின் மறை அருள் கீத்தியாம்
தலங்கள் அன்பாய்ச் சென்று
நீதி வழுவாத வகை வழக்குரைத்த
நல்லோரை நேசம் கொண்டு
காதவழி பேரில்லார் கழுதை எனப்
பாரில் உள்ளோர் கருகுவாரே.

புவியில் மனிதர்களாகப் பிறப்பது பெரும் பேறு சொல்வார்கள். அப்படிப் பிறந்தாலும், தொன்மையான நீதி நூல் கற்றுணர்ந்து, பேரும் புகழும் பெற்று, நியாயம் தவறாதபடி வாழ்ந்து, மற்றவர்களும் வாழும் வகை செய்து; அவர் துன்பங்களைத் தீர்த்து, பெரியோரை நட்பாகக் கொண்டு; பத்துகல் சுற்றளவுக்காவது பலரும் போற்றக் கொண்டாடும் வண்ணம் பேரும் புகழும் பெறாதவர்களை உலகத்தவர் மனிதர் எனச் சொல்லார். கழுதை எனறே கூறுவார்கள்.

(பூதலம்- பூமி; ஆதிமறை- தென்மையான நீதி நூல்; காதம்- பத்துகல்)

94. பொல்லாங்கு செய்தால் புண்டற்றுப் போக நேரும்

ஆரம் புண்ட மணிமார்பா அயோத்திக்கு அரசே அண்ணா
கேள்
ஈரம் கிருக்க மரம் கிருக்க கிலைகள் உதீர்ந்த வாரேகு
வாரம் கொண்டு வழக் குரைத்து மண்மேல் நின்று வல்பேசீ
ஓரம் சொன்ன குடியது போல் உதீர்ந்து கிடக்கும் தம்பியரே.

“மாலை அணிந்த, முத்து வணிவடம் திகழும்
மாற்புடையவனே! அயோத்தி மாநகர் அரசருக்கு உரியவனே!
அன்புடைய அண்ணா ஸ்ரீராமா! எனக்கொரு சந்தேகம் என்ன
என்று கேட்பாயாக! வேரடியில் தண்ணீர் இருந்தும், மரத்தின்
இலைகள் எல்லாம் கீழே விழுந்து விட்டனவே! இதற்கு
என்ன காரணம்? என்று இலககுவன் கேட்க, இராமன்
சொன்னான்: தம்பீ! வீண் வழக்காடி, வம்பு பேசி, தனக்குள்ள
வலிமையைக் காட்டி ஓரவஞ்சனை செய்பவர்கள் குடும்பம்
பாழாவது போல் இந்த மரத்து இலைகளும் உதீர்ந்து
கிடக்கின்றன, என்றான்.

(வாரம்- பட்சாதாபம்; ஓரம்- ஓர வஞ்சனை)

95. அற்புதக்ரு உதவுவதும் ஆபத்து

வல்லியம் தனைக் கண்டு அஞ்சி மரம்தனில் ஏறும் வேடன்
கொல்லிய பசியைத் தீர்த்து ரட்சித்த குரங்கைக் கொன்றான்
நல்லவன் தனக்குச் செய்த நலமது மிக்கதாகும்
புல்லர்கள் தமக்குச் செய்தால் உயிர்தனைப் போக்குவாரே.

காட்டில் ஒரு புலியைக் கண்டு பயந்த வேடன் மரத்தில்
ஏறப் போனான். ஏறியவன் அம்மரத்தில் இருந்த, தனக்கு
பழம் பறித்துப் போட்டுத் தன் பசியைப் போக்கி, உயிர்
காக்க உதவிய குரங்கைக் கொன்றான். இதில் இருந்து
என்ன தெரிகிறது? நல்லவர்க்கு உதவி செய்தால் அது
நன்மையைத் தரும். அற்பர்களுக்கு உதவினால் இது
உதவியவர் உயிருக்கே ஆபத்தாக முடியும்.

(வல்லியம்- புலி; ரட்சித்த- காப்பாற்றிய).

96. மானம் காப்பது மனிதாபிமானம்

தன்மானம் குலமானம் தன்னை வந்து
அடைந்த உயிர் தங்கள் மானம்
என்மான மாகில் என்ன எல்லவரும்
சரி எனவே எண்ணும் போது
நன்மானம் வைத்தெந்த நாளுமவர்
தங்களுக்கு நன்மை செய்வோர்
மன்மானி அடைந்தோரைக் காக்கின்ற
வள்ளல் என வழுத்தலாமே.

தம்முடைய பெருமையையும், தம்குலப் பெருமையையும்,
தங்களைத் துணையென நம்பி வந்தவர்களின் உயிரின்
மேலான மானத்தையும், யாருடைய மானம் ஆனாலும்,
எல்லாருடைய மானமும் தம்முடைய மானத்திற்குச் சமன்
என்று எண்ணி, மற்றவர்களை அபிமானம் கொண்டு, எந்த
நாளும் பிறருக்கு நன்மை செய்து வாழும் மனிதாபிமானம்
மிக்கவர்கள் யாரோ அவர்களையே மிக உயர்ந்த
மனிதாபிமானிகள் என்றும் அன்டியவர் உயிர்காக்கும்
வள்ளல்கள் என்றும், போற்றி வணங்கலாம்.

(மன்- பொருந்திய; மானி- மானம் உள்ளவர்கள்).

97. அறிவில்லாத மூடர் இவர்

தன்னைத் தான் புகழ்வோரும் தன்குலமே
பொரி தெனவே தான் கொல்வோரும்
பொன்னத் தான் தேடி அறம் புரியாமல்
அவைகாத்துப் பொன்றி னோரும்
மின்னலைப் போல் மனையாளை வீட்டில் வைத்து
வேசை சுகம் விரும்புவோரும்
அன்னை பீதா பாவலரைப் பகைப் பேரும்
அறிவிலாக் கசடர் ஆமே.

தம்மைத் தாமே புகழ்ந்து கொள்ளும் தற்புகழ்சியாளர்களும், தாங்கள் பிறந்த குடியே பெருமைஉடையது. என்று பேசித் திரிபவர்களும், பொன் பொருளைத் தேடி தான தர்மங்கள் செய்யாமல், அதனை வீணே புதைத்து வைத்துக் காப்பாற்றி கெட்டவர்களும், மின்னலைப் போல் ஒளிவீசும் அழகுடைய மனைவியை வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு, விலைமாதர் மேல் ஆசைப்பட்டு அலைபவர்களும், தாய் தந்தை, கற்றறிந்த பெரியோரைப் பகைத்துக் கொள்பவர்களும் அறிவற்ற மூடர் ஆவர்.

(பாவலர்- பல நூல் கற்ற பெரியார்; பொன்றுதல்- கெடுதல்)

98. நயவஞ்சகர் இவர்

பெண்டுகள் சொல் கேட்கின்ற பேயரேனும்
குணமுடிப் பேடி லோபர்
முண்டைகளும் கிணையிலா முனைவீரர்
புருடரென மொழியொணாதே
உண்டுலகம் உதப்பாருள் கீர்த்தியறம்
கின்னதென உணர்வே கில்லார்
அண்டினவர் தமைக் கொடுப்பார் அழி வழக்கே
செய்தவர் அறிவு தானே.

பெண்கள் பேச்சை கேட்கின்ற பேயர்கள், குணம் கெட்ட பேடிகள், கருமிகள், விதவைகள், சுத்த வீரர்கள் ஆகியோரை ஆண்மை உள்ளவர்கள் என்று சொல்லி விட முடியாது. இவர்கள் உலகத்தில் பிறந்து உண்டு உடுத்து வாழ்ந்தாலும், வாழ்க்கையில் அறம், புகழ், பெருமைகளை அடையும் வழியறியாத மூடர்கள் நம்பியவரை மோசம் செய்வார்கள். வஞ்சிப்பர்கள். இவர்கள் அறிவு அழிவு வழியிலே செல்லும்.

(பேடி- ஆண்மையற்றவர்; லோபர்- கருமி)

99. நல்லவர் கல்வி ஞானம் எல்லார்க்கும் இன்பமாகும்

பொல்லார்க்கும் கல்வி வரில் கருவம் உண்டாம்
அதனோடு பொருளும் சேர்ந்தால்
சொல்லாததும் சொல்ல வைக்கும் சொற் சென்றால்
குடி கெடுக்கத் துணிவர் கண்டாய்
நல்லோர்க்கு கிம்முன்று குணம் உண்டாகில்
அருளாதிக ஞானம் உண்டாம்
எல்லார்க்கும் உபகாரராய் கிருந்து
பரகதியை எய்து வாரே.

தீயவர்கள் கல்வி கற்றால் செருக்கடைவர். அதனோடு பணமும் சேர்ந்து விட்டால் பிறரைப் போசாத பேச்செல்லாம் பேசுவர். தங்கள் செல்வாக்கு எடுபடும் என்று தெரிந்தால், அதைப் பயன்படுத்தி, அடுத்தவர் குடியைக் கெடுக்கக் கூடத் தயங்கமாட்டார்கள். ஆனால் நல்லவர்களிடத்தே கல்வி, செல்வம், செல்வாக்கு, ஆகிய மூன்று குணங்களும் சேர்ந்தால், அதனால் அவர்களிடத்தே அன்பும் நல்லறிவும் பெருகும். எல்லார்க்கும் உதவி செய்து வாழும் எண்ணம் உடையவராய் வாழும் அவர்கள், இன்பலோகம் சேர்வர்.

(சொற் சென்றால்- செல்வாக்கினால்; பரகதி- மோட்சம்)

100. பெண்ணழகு பேரழகு

உந்தியின் சுழியின் கீழ் சேருரோமமாம் கரியநாகம்
சந்திரன் எனவே எண்ணித் தையலாள் முகத்தை நோக்க
மந்திர கிரிகள் விம்மி வழிமறித் திடுதல் கண்டு
சிந்திரக் கயற் கண்ணோடிச் செவி தனக்கு உரைத்ததம்மா.

தொப்புள் சுழியைக் கீழுள்ள உரோமமான கரிய நாகப்பாம்பு.
அப்பெண்ணின் முகத்தை முழுமதி என நினைத்து மேல்
நோக்க, அவளின் மார்புகள் மேருமலை போல் குறுக்கே
நின்று பார்வையைத் தடுக்கின்றன என்று செவ்வரி படர்ந்த
அவளின் சிவந்த கண்போய், காதில் சோதி சொன்னதாம்.
(உந்தி- தொப்புள்; உரோமம்- மயிர், மந்திரகிரி- மேருமலை,
சிந்திரம்- சிவப்பு).

101. நிலவென்று முகத்தை நினைத்து...

மாகமா மேடை மீதில் மங்கை நின்று உலாவக் கண்டு
ஏகமா மதி என்றெண்ணி இராகு வந்தகூற்ற போது
பாகுசேர் மொழியினாளும் பற்றியே பாதம் வாங்கத்
தோகைமா மயில் என்றெண்ணித் தொடர்த ரா மீண்டதன்றே.

வானுற உயர்ந்த - விசாலமான மேன் மாடத்தில்
வந்து உலாவிக் கொண்டிருந்த பெண்ணைக் கண்ட, இராகு
என்னும் கோள், அவள் முகத்தை நிலவென்று நினைத்துக்
கொண்டு கவ்வ நெருங்கியது. இராகு என்னும் பாம்பு
நெருக்குவதைக் கண்டு பயந்த, தித்திக்கும் மொழி பேசும்
பெண்ணழகி இவள், அடி எடுத்து வைத்து நடப்பதைக்
கண்டு, இவள் தோகை மயிலின் சாயல் உடைய பெண்
நிலவல்ல என்று கண்டு, இராகு திரும்பிப் போயிற்று.

(மாகம்- ஆகாயம்; மா- பெரிய; மேடை- மேல் மாடம்; வாங்க-
எடுத்து வைக்க; ரா- ராகு, ஒன்பது கிரகங்களில் ஒன்று.)

102. நல்லோர் புல்லாரையும் போற்றுவா

சலதாரை நீரும் சாகரம் தன்னைச் சார்ந்தால்
குலம் என்றே கொள்வதல்லால் குரைகடல் வெறுத்துண்டோ
புலவர்கள் சபையில் கூடிப் புண் கவியாளர் சார்ந்தால்
நலமென்றே கொள்வதல்லால் நவில்வரே பெரியோர் குற்றம்

சாக்கடையில் ஓடுகின்ற தண்ணீர் சமுத்திரத்தில் கலந்து விட்டால் அதுவும் சமுத்திர நீராகி விடுமே தவிர சாக்கடை நீர் என்று தனியாகத் தெரியாது. கடலும் சாக்கடைத் தண்ணீரை தன்னோடு சேர்த்துக் கொள்ளாமெ தவிர தள்ளி விடாது. அது போலத்தான் படித்த பல கவிவாணர்கள் கூடியுள்ள சபையில் சிற்றறிவுடையோர் எவரும் வந்து சேர்ந்தால் கற்றறிவுடையோர் அவர்களது வருகையும் நலமாகக் கருதித் தங்கனோடு சேர்த்துக்கொள்வார்களே அல்லாமல் அவர்கள் படிப்பறிவில் குறை கூற மாட்டார்கள்.

(சலதாரை-நாக்கடை. சாகரம்- சமுத்திரம்)

103. தொட்ட இடம் மறக்கவில்லை

கார் எனும் குழல்கள் தப்பிக் கழுஞ்சீலை வாளிதப்பி
மேரு என வளர்ந்து நன்ற வேழத்தின் கோடு தப்பித்
தாருறு கரிய ரோமச் சஞ்சீலை வழியே சென்று
சீரியதென வளர்ந்த செல்வன் அல்குலில் கைவைத்தான்.

கார் மேகம் போன்ற கரும் கூந்தலைத்தாண்டி கொடிய வில்லும் அம்பும் போன்ற கண்களைத் தாண்டி மேருமலை போன்ற யானைத் தந்தம் போலிருக்கும் மார்புகளையும் தாண்டி ஒழுங்குற வளர்ந்தகரிய மயிர்க் கற்றைகள் வழியே தடவிச் சென்று சிறந்த அன்புடைய எனது கனவன் என் மறைவிடம் தொட்டான்

(கார்-கருமேக. வாளி-அமபு. கோடு-தந்தம். தார்
ஒழுங்கு.அல்குல்-மறைவிடம்).

104. இதுவாசொர்க்கம்?

உண்டதை ஒழிக்கும் வாசல் உவரி நீர் ஒளித்து மேலே
வண்டலும் அழுக்கும் சேறும் உதிரமும் மாறா வாசல்
உண்டதன் கிருப்பைக் கண்டு பேருங்களி உள்ளம் கொண்டு
கண்டனர் கிளைஞர் எல்லாம் கதிஎனக் கருதுவாரே

உட்கொண்ட உணவைச் சீரணிக்கச் செய்து கழிவை
வெளியே தள்ளும் மலவாசல் ஒன்று சிறுநீரும்
அழுக்கும,இரத்தமும் எப்போதும் நீங்காது அடுத்திருக்கும்
வாசல் ஒன்று. இரண்டுமே உடலில் உள்ளது. இதன்
இயல்பை உணராமல் இதையே சொர்க்கம் என்று நம்பித்
திரிகின்றனரே இயைஞர்கள்? என்ன கொடுமை இது!
(உவரி- மூத்திரம். களி- இன்பம்)

105. தன் செயலால் எதுவும் ஆவதில்லை எல்லாம் அவன் செயலே

கரந்தொருவன் கணை தொடுக்க மேற்பறக்கும்
ராசாளி கருத்தும் கண்டே
உரைந்து சீறு கானகத்தில் உயிர்ப் புறா
பேடு தனக்கு உரைக்கும் காலை
விரைந்து விடம் தீண்ட உயிர்விடும் வேடன்
கணையால் வல்லாறும் வீழ்ந்த
தரன் செயலே ஆவதல்லால் தன் செயலால்
ஆவகுண்டே அறிவுள்ளோரே.

மறைந்து இருந்து ஒரு வேடன் தங்கள் மேல் அம்பு தொடுக்க ஆயத்தமாய் இருப்பதையும் > வேடன் அம்புக்குத் தப்பிப் பறந்தோடிவிடலாம் என்றால் தங்கள் மேல்ப் பாயப் பருந்து ஒன்று மேலே ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டுக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டு காட்டில் மரக்கிளையில் இருந்த உர் ஆண் புறா தன் துணையாகிய பெண் புறாவிடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும் போதே அம்புவிடத் தயாராய் இருந்த வேடனை அருகில் இருந்த புற்றில் இருந்த ஒரு பாம்பு ஓடி வந்து கடிக்க வேடன் உயிர் போயிற்று உயிர் விடும் தருணத்தில் வேடன் கை வில்லில் இருந்து விடுபட்ட அம்பு பருந்தின் மீது தாக்கப் பருந்தும் வீழ்ந்து மடிந்தது. இதை எல்லாம் பார்க்கும் போது அறிவார்த்த மக்களே! இவை எல்லாம் இறைவன் செயலே அன்றி நம் செயலால் ஆவதில்லை என அறியீரோ? (கரந்த- மறைந்து. பேடு- பெண் புறா. உரை- சொல்)

106. வேலோ சொல் வீழ்யே?

கொல்உடலை வேல்கயல் கண்கொவ்வை அம்கனிவாய்மாதே நல்லனி மெய்யில் பூண்டு நாசீகாபரண மீதல் சொல்லதீந் குன்றி தேடிச் சூடியகூ என்னோ என்றான் மெல்லியல் கண்ணும்வாயும் புதைத்தனள்வெண்முத்தென்றான்

கொல்லன் உலைகளத்தில் காய்ச்சிக் கூர்மை செய்யப்பட்ட வேலையும் மீனையும் போன்ற கண்களும் > கொவ்வைப் பழம் போன்ற அழகிய சிவந்த வாயும் உள்ள பெண்ணே! நீ நல்ல நல்ல அணி மணிகளை உடல் எல்லாம் அணிந்து கொண்டிருக்கிறாய். ஆனால் மூக்கில் அணிந்த ஆபரணத்தில் மட்டும் குன்றி மணியைச் சூடிக் கொண்டுள்ளாயே என்ன காரணம் என்று கேட்க அவள் தன் கண்களையும் வாயையும் மூடிக்கொண்டு வெட்கத்துடன் அவை வெள்ளை முத்துக்கள் என்றாள்.

(கொல் உலைகொல்லன் உலை. குன்றி-குன்றி மணி) குன்றி மணி என்றது கண்ணை. முத்து என்றது வெட்கத்தாலாவள் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சிரித்த போது வெளித் தெரிந்த பற்களை.

107. பார்த்ததால் மனம் பாகாய் உருகும்

அருகில் கிவளருகில் கிவளருகில் வர உருகும்
கரிய குழல் மேலியவள் கானமயில் சாயல்
பெரிய தனம் கிடை சிறிது பேதை கிவள் ஜயோ
தெருவில் கிவள் நின்ற நிலை தெய்வம் எனலாமே.

எனக்கு பக்கமாக இவள் வந்தால் இவளருகில் நான் வர
நேர்ந்தாலும் உள்ளம் உருகுது. கறுத்த கூந்தலும் > கானகத்து
மயில் போன்ற சாயலும் பெரிய மாப்பு உடைய இவள்
தெருவில் வந்து நின்றால் போதும். இவள் மானிடப்
பெண்ணாகத் தெரியவில்லை தெய்வம் போலவே
தோன்றுகிறாள்.

(மேனி-உடல். கானகம்-காடு)

108. மன்மதனே கண்டு மயங்கும் அழகு

அலகு வாள்வழி ஆயிழை நன் நுதல்
தீலகம் கொண்டெதிர் செஞ்சிலை மாரணும்
கலகமே செய்யும் கண்டிசுவாம் என
மலர் அம்பு ஜந்தை வைத்து வணங்கினான்

வளைந்த வாள் போலும் கண்ணுடைய பேரழகி இவள்
நெற்றியில் இட்டிருக்கும் பொட்டைக் கண்டே கரும்புவில்
ஏந்தி வந்த மன்மதன் இவளுடைய கண்கள் மிகுந்த
கலக்கத்தை செய்யக்கூடியவை என்று தன் கையில் இருந்த
மலர் அம்புகள் ஜந்தையும் அவள் முன் வைத்து வணங்கி
நின்றான்.

(அலகுவாள்-வளைந்த வாள் . ஆயிழை. ஆபரணம் அணிந்த பெண்.
நுதல்- நெற்றி. மாரன்-மன்மதன். மலர் அம்பு ஜந்தை- தாமரை அசோகு
மா முல்லை கருங்குவளை ஆகிய ஜந்து பூக்களாலான மன்மத
பானம்)

109. முடரைப் போற்றும் முடர்கள்

குரங்கு நின்று கூத்தாடிய கோலத்தைக் கண்டே
அரங்கு முன்புநாய் ஆடிக்கொண்டாடியது போல்
நீட்டியே பேசியே கசடரைக் கண்டு
சீரங்கள் ஆட்டியே மெச்சீடும் அறிவிலார் செய்கை.

வித்தை காட்டுபவன் முன் குரங்கு ஒன்று நின்று வேடிக்கை
காட்டுவதைக் கண்டு ஒரு நாய் தானும் மேடை ஏறி ஆடினால்
எப்படி இருக்கும்? அதுபோலத்தான் முடர்கள் கையும் காலும்
அசைந்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்து பேசுவதை அவரினும் தாழ்ந்த
மடையர்கள் தாம் தலையாட்டி பாராட்டுவார்கள்.

(கரம்- கை.சிரம்-தலை.மெச்சுதல்-பாராட்டுதல்).

110. பதுங்கும் புல் பாய்வதற்கே

வில்லது வளைந்த தென்றும் வேழமது உறங்கிற்றென்றும்
வல்லிம் பதுங்கிற்றென்றும் வளர்கிடா யம் பிந்திற்றென்றும்
புல்லர் தம் சொல்லுக்கு அஞ்சிப் பொருந்தினர் பெரியோர்
என்றும்
நல்ல தென்றிருக்க வேண்டாம் நஞ்செனக் கருதலாமே.

வில் வளைந்திருப்பது அம்பு எய்யத் தயாராகத்தான். யானை
துங்குவது போல் இருந்தலும் எழுந்து விட்டால் எதிர்
கொள்ள முடியாது. புலி பதுங்குவது கூட பாய்வதற்குத்
தயாராகத்தான். காளைகள் பாய்ச்சலில் காலை பின் னோக்கி
தேய்த்தல் முன் கோக்கிப் பாயத்தான் ..வை போலத்தான்
அறிவற்ற கீழ் மக்கள் ஏானச் சொல் கேட்டும் கற்றறிந்த
பெரியோர் அதை ஏற்றுக் கொண்டவர் போல் பேசாது
இருப்பது நல்லதற்கு என்று என்ன வேண்டாம். அதனால்
நாசமே உண்டாகும் என்பதை உணர வேண்டும்.

(வல்லியம்- புலி. பொருத்தல்-இசைத்தல்).

111. வீதியையும் மதியால் வெல்லலாம்

சலந்தனில் கடைக்கும் ஆமை சலத்தை விட்டு அிகன்ற போது கொலை புரி வேடன் கண்டு கூரையில் கொண்டு செல்ல வலுவினால் அவனை வெல்ல வகையொன்றும் கில்லை என்று கலை எலி காகம் செய்த கதை என விளம்புவோமே.

தண்ணீரில் இருந்த ஆமை தரைக்கு வந்தது அதைப்பார்த்தவுடன் வேடன் ஒருவன் அதைப்பிடித்துத் தன் வலையில் போட்டுக் கொண்டு போனான் அதைப்பார்த்த ஆமையின் நண்பர்களான மானும் எலியும் காகமும் தமது வல்லமையால் இந் வேடனை வென்று ஆமை நண்பனை விடுவிக்க முடியாது எனவே உரு தந்திரம் செய்யலாம் என்று முடிவு செய்தன (அந்தக்கதை வருமாறு. ஆமையை எடுத்துக் கொண்டு வரும் வேடன் முன் சற்று தூரத்தில் மான் இறந்து கிடப்பதைப் போல் படுத்துக் கொண்டது

இறந்து கிடக்கும் மானைப் பார்த்ததும் வேடன் நல்ல வேட்டை கிடைத்தது என்று. தோழில் இருந்த வலையைக் கீழே போட்டுவிட்டு

மானைத் தூக்கப் போனான் அந்த சமயம் பார்த்த மான் விழித்துக் கொண்டு வேகமாக ஓடியது வேடன் மானைத் தூரத்திக் கொண்டு ஓடினான். இதுதான் சமயம் என்று எலி வலையைப் பல்லால் கடித்து ஓட்டை செய்து ஆமையை விடுவிக்க காகம் ஆமையைத் தூக்கிக் கொண்டு போய்த் தண்ணீருக்குள் விட்டு விட்டது. ஆமை பிழைத்ததும் மானும் தப்பியது. இந்தக் கதை மூலம் விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்று புரிகிறது

(கூரை-வலை.கலை-மான்)

112. கோடரீக் காம்பு குலத்தையே கெடுக்கும்

நல்லமதல் குணவான் தோன்றில் நீள் குடித்தனரும் வாழ்வார்
தலமெல்லாம் வாசம் தோன்றும் சந்தன மரத்திற்கு ஒப்பாம்
நல்லமலாக் கயவன் தோன்றில் குடித்தனம் தேசம் பாழாம்
குலமெலாம் பழுது செய்யும்கோடரீக் காம்பு நேராம்

பூமியில் நற்குணம் உடைய பெரியோர் பிறந்தால் அவர்கள்
மூலம் அவர் குலம் முழுவதும் பெருமையும் புகழும்
பெற்று வாழும்- வளரும். சந்தன மரம் தான் இருக்கும் இடம்
எல்லாம் மணத்தைப் பரப்புவது போல. நல்ல குணமில்லாத
அயோக்கியர்கள் பிறந்தால், அவர்கள்
குலம் மட்டுமல்ல: தேசமே அவர்களால் நாசமாகும், தன்
குலத்தையே அழிக்கின்ற கோடரீக் காம்பு போல. இரும்புக்
கோடரீக்கு, காம்பாகிய கைப்பிடி மரத்தினால் செய்யப்படுகிது.
மரப்பிடியிலான கோடரி அதன் குலமாகிய மரத்தை எல்லாம்
வெட்டி அழிக்க உதவுகிறது. எனவே குலத்தைக்
கெடுப்பவனை கோடரீக் காம்பு என்று கூறுவது மரபு.
(குடித்தனர் - குலத்தவர்: தலம் - இடம்)

113. கொண்டவன் இருக்கக் கண்டவனை விடும்பலாமா?

உயிரனை யானுடன் கலந்த உளவறிந்து ஈண்டு
எனை மணந்தோன் உடன்று கிச் செய்கை
செயல் என என்று அலை மறைகாய் எனத்
துணிவதால் கிருவகையும் தீது என்று
அயில் விழியாய் மயல் போது ஊழ்வலித்தினும்
பெண் மதி எனது ஊழில்
கியல் என வள்ளுவர் உரைத்தார் சான்று
நீ எனப் புகன்றேன் கின்பற்றானே.

என்னுடைய உயிர் போன்ற காதலனுடன் கூடிக் களித்து. நான் இன்புறும் இரகசியத்தை தெரிந்து கொண்ட என் கணவன் இலை மறைவு காய் மறைவு என்பது போல கண்டும் காணாத விடாமல் என் மேல் கோபம் கொண்டு என்ன காரியம் இதெல்லாம் என்று கேட்க இதை ஒப்புக்கொண்டாலும் தவறாகப் போய் விடும். மறைக்கவும் வழியில்லை என்பதால் நான் யோசித்துப் பார்த்து ஆசைவைப்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் பொதுதானே என்றேன். வேல் போலும் கண்ணுடைய பெண்ணே என் கணவர் இது கேட்டு மேலும் கோபிக்க நான் என்ன செய்வேன்? நான் பெண்! புத்தி கெட்டு விட்டேன்! எல்லாம் விதிப்படிதான் நடக்கும் என்று வள்ளுவரே கூறியுள்ளாரே! அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நீங்களே விளங்கவில்லையா? என்று நான் கேட்டவுடன் தோழி! என் கணவரும் சிரித்து விட்டார் (அவனும் மனைவி சொன்னது கேட்டு மகிழ்ந்திருக்கிறான்)

(உடன்று-கோபித்து : அயில்-வேல்)

114. துணைவியை மறந்தால் தொழுநோய் வரும்

நட்பிடைக் குய்யம் வைத்தார் பிறர்மனை நல்லதைச் சேர்வா
கட்புடை காமத்தியார் கன்னியை விலக்கினோரும்
அட்டுடன் அஞ்சுகின்றோர் ஆயுளும் கொண்டு நன்று
குட்ட நோய் நரகில் வீழ்ந்து குளிப்பவர் தீவர்கள் கண்டாய்

நண்பருக்கு வஞ்சனை செய்வாரும் அடுத்தவன் மனைவி மேல் ஆசை வைத்து அவளை அடைய நினைப்பவர்களும் கற்புடைய மனைவியைச் சேராமல் காம வெறி கொண்டு கண்டவள் பின் செல்வோரும்: கொலை வெறி கொண்டு போராடுவோரும் இவ்வுலகில் இருக்கும் வரை தொழு நோயால் நெடுநாள் துன்பப்படுவர் இறந்த பிறகும் நரகத்தில் அழுந்தி அவதிப்படுவர்

(குய்யம் - வஞ்சகம்: அடுதல்- போரிடுதல்: குட்டம்- தொழுநோய்)

115. கெடுவான் கேடு நனைத்தான்

மதியிலா மறையோன் மன்னர் மடந்தையை வேட்கையாலே
ருதுவது காலந்தன்னில் தோஷம் என்று உரைத்தே ஆற்றில்
புகுமையாய் எடுத்த போது பெட்டியில் புல் வாயாலே அதிருடன்
மாதேடி உண்டு அன்றே அருநரகு அடைந்தான் மாதோ.

நல்லறிவில்லாத அந்தணன் ஒருவன் அரசன் மகளை அடைய
ஆசைப்பட்டான். எனவே தன்னிடம் கல்வி பயின்று வந்த
அந்த பெண் வயதுக்கு வற்த உடனே. அவள் மங்கைப்
பருவம் எய்திய நேரத்தில் தோஷம் இருக்கின்றதென்றும்
தேஷம் நீங்க ஆற்றிலே விட்டு விட வேண்டும் என்றும்
மன்னனிடம் கூறி வைத்தான். மன்னனும் தன் பெண்ணை
ஒரு பெட்டியில் வைத்து ஆற்றில் விட்டான். பின்னர்
அந்தஅந்தணன் மன்னன் மகளை வைத்து அனுப்பிய
பெட்டியைத் தேடிச் சென்று ஓர் இடத்தில் அது தேங்கி
நிற்பதை கண்டு ஆசையோடு பெட்டியை எடுத்து மிகுந்
ஆவலோடு திறந்து பார்க்க பெட்டிக்குள் புலி இருந்து
அந்தணனைக் கடித்து கொன்றது அவனும் உயிர் விட்டான்
கொடிய நரகம் போய்ச்சேர்ந்தான். பெண் அந்தப் பெட்டிக்குள்
புலி எப்படி வந்தது? ஆற்றோடு பெட்டி வருவதை ஆற்றேரம்
வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த அரசகுமாரன் பார்த்து பெட்டியை
எடுத்து திறக்க அதில் பெண் இருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து:
பெண்ணை தன்னோடு அழைத்துக் கொண்டு தான்
வேட்டையாடிய புலியைப் பெட்டியில் வைத்துப் போக
விட்டிருக்கிறான் இது தெரியாமல் அறிவற்ற அந்தணன்
பெட்டியை எடுத்துத் திறக்க தவறுக்குச் சரியான தண்டனை
கிடைத்திருக்கிறது

(தோஷம்- தீமை)

:16. வெளி வேஷம் உயிர் நாசம்

மையது வல்லியம் வாழ் மலைக்குகை தனில் புகுந்தே
ஐயமும் புல்க்குக் காட்டி அடவியில் சூரத்தும் காலை பையவே
நர் கோளாலே படுபொருள் உணரப்பட்ட
வெய்ய அம் மிருகம் தானே கொன்றிட வீழ்ந்ததன்றே.

வெள்ளாடு ஒன்ற வேங்கைப் புலி வாழும் மலைக் குகைக்குள் புகுந்து கொண்டது புகுந்ததுடன் நில்லாமல் அங்கிருந்த புலியைப் பயமுறுத்தி காட்டுக்குள் துரத்தும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது இந்த நேரம் பார்த்து அங்கு ஒரு நரி வந்தது. வந்த நரி புலிக்கு நிலைமையை உணர்த்தியது. உண்மை அறிந்த புலி அடுத்த நொடி ஆட்டின் மேல் பாய ஆடு பாவம் என்று வீழ்ந்தது

(மை- ஆடு: அடவி- காடு: படுபொருள்- உண்மை)

117. பெண் சொல் கேட்டால் பெரியவர்கள் சீர்ப்பார்கள்

மங்கை கைசேகி சொற்கேட்டு மன்னர் புகழ்
தசதரனும் மரணம் ஆனான்
செங்கமலச் சீதை சொல்லை ஸ்ரீராமன்
கேட்டவுடன் சென்றான் மானின் பின்னால்
தங்கையவள் சொற்கேட்டே ராவணனும்
கிளையோடு தானும் மாண்டாள்
நங்கையர் சொல் கேட்பதெல்லாம் கேடுவரும்
பேருலகோர் நகைப்பர் தாமே

கையே என்தும் ஒரு பெண் சொல் கேட்டு மன்னர்கள் போற்றும் மாமன்னன் தசதரன் இறந்து போனான். தாமரை மலர்பாத சீதையின் சொல் கேட்டு இராம பிரான் பொய் மான் பின்னே சென்று பெரும் கொடுமைக்கு ஆளானான். தங்கை சூர்ப்பணகை என்னும் பெண் சொல் கேட்டதாலேதான் இலங்கை வேந்தன் இராவணன் அரசும் உறவுகளும் இழந்து அவனும் செத்தான். எனவே பெண் பேச்சைக் கேட்பதால் பெரும் தீமை வரும் என்பதால்: பெரியவர்கள் பெண் சொல் கேட்பவர்களைப் பார்த்துப் பரிகசிப்பார்கள்.

(மை-ஆடு: அடவி-காடு படுபொருள்-உண்டு)

118. நட்பில் பகை செய்வவர் நரகம் போவார்

ஆதியாம் கிருவர் நட்புக்கு அவமதப்பற்று அவர்க்குள்
சூதனால் கபடம் செய்து துணை பிரிந்தீடுவர் என்றால்
வேதியன் பவள வாயில் வேசைதாய் பச்சைநாவி
ஊதிய கதை போலாகி உறு நரகு எய்குவாரே.

நெடுநாளாய் நண்பராய் இருந்த இருவர் ஒருவருக்கொருவர்
ஏற்பட்ட மனவேறுபாட்டாலே உண்டான அவமானத்தால்
சூழ்ச்சியும் வஞ்சனையும் செய்து ஒருவரை ஒருவர்
பகைத்துக்கொண்டு பிரிந்து நிற்பது தன் மகனோடு கூடிக்
குல்வி வந்த மறையவனை ஏதோ ஒரு காரணத்தால் ஏற்பட்ட
கருத்து வேறுபாட்டால் வேசி மகளின் தாய் விஷம் வைத்துக்
கொல்வது போலாம். இப்படிப்பட்டவர்கள் நரகத்துக்கே
போவார்கள்

(வேசை-விலைமகள்: பச்சைநாவி-விஷம்)

119. பெரியோர் நட்பு பிறன் தோறும் தொடரும்

அருமையும் பெருமையும் தானும் அறிந்துடன் படுவர் தம்மால்
கிருமையும் ஒருமையாகி கின்புறற்கு ஏது உண்டாம்
பரிவு கிலாச் சகுனி போலப் பண்பு கெட்டவர்கள் தம்பால்
ஒருமையின் நரகம் எய்கும் அதுவே உயரும் மன்னோ.

ஒருவரின் சிறப்பையும் புகழையும் உள்ளபடி அறிந்து
ஒருவருக்கொருவர் அன்பு பாராட்டி நட்புக்கொண்டால்
இப்பிறப்பிலும் இனிவரும் பிறப்பிலும் கூட மகிழ்ந்திருக்க
வாய்ப்பு- வழி உண்டு. அதை விட்டு இரக்கம் இல்லாத
சகுனியைப் போலக் குணம் கெட்டவர் தம்மோடு நட்புக்
கொண்டால் நரகம்தான் கிடைக்கும் அன்றாடம் படும்
துன்பமும் அதிகமாகும்.

(இருமை-இம்மை > மறுமை; ஏது-வழி; பரிவு-அன்பு)

120. பொய்யுடல் மாயும் புகழுடம்பு மாயாது

ஒருவனே கிரண்டு யாக்கை உன்பொதியான நாற்றம்
உருவமும் புகழுமாகும் அதற்குள் நீ கின்பமுற்று
மருவிய யாக்கை கிங்கே மாய்த்தீடு மாற்றி யாக்கை
தீறமதா உலகம் ஏத்தச் சிறந்து பின் நற்குமன்றே.

ஒருவருக்கே இரண்டு உடம்பு உண்டு. ஒன்று சதையும் ரத்தமும்
கலந்த நாற்றப் பொய்யுடம்பு - ஊனுடல். அது உலக
இன்பங்களை அனுபவித்து பின் அவ்வுலகிலே இறந்து மடிந்து>
மண்ணோடுமண்ணாகி விடும். மற்றோர் உடம்பு புகழுடம்பு.
அப்புகழுடல் இவ்வுலகில் வாழும் காலத்தில்>பேரோடும்
புகளோடும் விளங்குவதோடு இறந்து மறைந்த பின்பும் பெயர்
நிலைக்கப் புகழ்பெற்றுச் சிறந்திருக்கும்.

(யாக்கை-உடல்; ஊன்-சதை; மருவிய-அடைந்த;
மாய்தல்-இறத்தல்)

121. வேலியே பயிரை அழிக்க விடலாமா?

வேலியானது பயிர்தனை மேய்ந்திட விதித்தால்
காலனானவன் உயிர்தனைக் கவர்ந்திட நினைத்தால்
ஆலம் அின்னையர் பாலகர்க்கு அருக்குவதானால்
மேவீ கிது ஓர்நகுடன் யார்கொலோ விலக்குவர் வேந்தே.

பயிரைக் காக்கப் போட்ட வேலியே பயிரை அழிக்க
முற்பட்டால்> எமன் உயிரைக் கொல்ல நினைத்தால்> பெற்ற
தாயே> பிள்ளைக்கு நஞ்சுட்ட முற்பட்டால்> இதை அறிந்து
தடுக்க யாரால்தான் முடியும் அரசே!

(விதி-முடிவு; ஆலம்-நஞ்சு; அருந்துவது-அருந்தச் செய்வது;
ஓர்ந்து-அறிந்து)

122. வேசையர் உறவால் விளையும் நாசம்

அறம் கெடும் நிதியும் குன்றும் ஆவியும் மாயும் கால
நிறம் கெடும் மதியும் போகி நீண்டதோர் நரகில் சேர்க்கும்
மறம் கெடும் மறையோர் மன்னர் வணிகர் நல்

உழவோரென்னும்

குலம் கெடும் வேசை மாதர் குணங்களை விரும்பினோர்க்கே.

தருமம் அழியும், செல்வம் பாழாகும், உயிர் போகும் உடல்
அழகு கெடும். புத்தி தடுமாறும். மீள முடியாத பெரிய நரகத்தில்
கொண்டுபோய்த் தள்ளும். வீரம் மறையும். அந்தணர்
அரசர், வணிகம் செய்வோர் உழவர் பெருமக்கள் என்னும் சமூக
நிலையில் உயர்ந்துள்ளோரின் சிறந்த குணநலன்கள்,
குலப்புக்கழ எல்லாமும் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் போகும்.
இவையெல்லாம் விலைமாதர் உறவை விரும்பினால்
ஏற்படுவனவாம்

(வேசை-விலைமாதா)

123. கட்டிய கணவனை எருமை குரங்கென்று ஏசிய பெண்கள்

அரவிந்த நண்பர் சுதன் தம்பி மைத்துணன் அண்ணன் கையில்
வரமுந்தி ஆயுதம் பூண்டவன் காணாமற்று அங்கவனோ
பரமன் திகிரியை ஏந்திய மைந்தன் பகைவன் வெற்பை
பரமன் நெடுத்தவன் மாற்றான் தன் சேவகன் ஒண்தொடியே.

தாமரைப் பூவிற்கு நட்பானவன் சூரியன். அவன் மகன் கர்ணன்.
கர்ணனின் தம்பி அருச்சுணன் அருச்சுணன் மைத்துணன்
கண்ணன். கண்ணனின் அண்ணன், முன் செய்த வரத்தால்
பெற்ற கலப்பையைக் கையில் தாங்கிய பலராமன். பலராமன்
கை ஆயுதமாகிய கலப்பையை சுமந்திருக்கும் எருமை மாடு
என் வீட்டில் இருப்பவன் என்று தன் கணவனைப்
புகழ்வதுபோல் இகழ்ந்து, ஒரு பெண் தன் தோழியிடம்
கூறினாள்.

தோழியும் இவளுக்குச் சளைத்தவள் அல்லன். அவள் தனக்கு வந்து வாய்த்தவனைப் பற்றி, வஞ்சப்புகழ்ச்சியாக, இப்படிக் கூறினாள். அவன் சிவபெருமான் இருக்கும் கைலாய மலையைப் பெயர்த்து எடுத்த இராவணனுடைய பகைவன். மலைகளை எடுத்தெறியும் வல்லமை உடையவன். இராவணனுடைய பகைவனாகிய இராமனின் தூதுவன் - அனுமான் - என் கணவன் என்பதைப் பெண்ணே, நீயும் புரிந்து கொள்வாயாக.

(அரவிந்தம்-தாமரைப்பூ: சுதன்-மகன்: திகிரி-மலை)

124. பெண்ணை கழுதை நாய் எனும் பேதைகள்

சங்கரன் தேவி தமையன் மனைவி தனக்கு முத்தாள் ஆங்கவன் ஏறிய வாகனம் காணீவள் மற்றங்கவளோ கொங்கைகள் ஈரைந்து உடையவளாய்க் குவலயத்தில் எங்கு திரியும் வயிரவ முர்த்தி என்றே நினைவே.

சிவபெருமானுடைய தேவி பார்வதி. பார்வதி தேவியின் அண்ணன் திருமால். திருமால் மனைவி மகாலட்சுமிக்கு முத்தவள் மூதேவி. அம்மூதேவி ஏறிவரும் வாகனம் கழுதை. அதுதான் என் மனைவி என்று, தன் நண்பனிடம் கூற, நண்பனும் தன் மனைவியைப்பற்றி கூறினான் இப்படி: “என் மனைவி இருக்கிறாளே, அவள், பத்து முலைக்காம்புகளுடன், ஊரெல்லாம் சுற்றி அலையும் வயிரவக் கடவுள் வாகனமாகிய நாய் என்பதை நினைவில் கொள்வாயாக”.

125. அந்தணர் கடமை மற்றதால் அக்லமே அழியும்

கீந்திர பதங்கள் குன்றும் கிறையவர் பதங்கள் மாறும்
மந்திர நிலைகள் பேரும் மருகியல் வறுமையாகும்
சந்திரன் கதிரோன் சாயும் தரணியின் தேசு மாளும்
அந்தணர் கருமம் குன்றில் யாவரே வாழ்வர் மண்ணில்?

இந்திரலோக வாழ்க்கை இல்லாது போகும். அரசர்கள் ஆட்சி அழியும். மந்திர மலைகள் கூட இடம் பெயரும். பஞ்சம் எங்கும் பரவும். சந்திரனும் சூரியனும் கூட நிலை குலையும். பூமியின் அழகும் ஒலியும் மங்கும். மறையவர்கள் தங்கள் கடமைகளை மறந்து விட்டால் இவை யாவும் நிகழும். பிறகு இந்தப் பூமியில் யார்தான் வாழ முடியும்?

(பதம்-வாழ்வு: தரணி-பூமி)

126. கடவுள் நாடகம்

என் அனைக் கன்று முத்தனைக் குன்க்கும்
 கிறைவனை அனைக்கு அன்று
 மன்னனுக்கு அன்று பிள்ளைக்கு உதவா
 அன்பினால் வருந்தி வாடுவனோ
 முன்னனைக் கொன்று பின்னனைப் புரந்த
 முதுபகை வன்பிதா உடாமல்
 கர்ணனைக் கொன்று விசயனைப் புகழ்ந்த
 கவுத்துவம் கிராம கிருஷ்ணயனே.

என்னுடைய தாய்க்கு மட்டுமல்லாது. முத்துக்கும் தாயான கரும்பை வில்லாக வளைக்கும் மன்மதனுக்குத் தாயான மகாலட்சுமி பிறந்த இடம் கடல். இது தாய்க்கோ தாய் பெற்ற பிள்ளைக்கோகூட உதவியாயில்லை என்பதால், பெற்ற பிள்ளை கூட இதனால் வருந்தி அழவில்லை முன்னவனான வாலியைக் கொன்று, பின்னவனான கக்கிர்வனுக்கு அரச பதவியைப் பெற்றுத் தந்தான் இராமன். இந்தப் பூமியை அவன் தந்தை இந்திரன் அடையவில்லை. அது மட்டுமா? பின்னர் எடுத்த கிருஷ்ணாவதார காலத்திலே கர்ணனைக் கொன்று, அருச்சுனைனைக் காக்க இந்திரனே அந்தண வடிவில் வந்து கர்ணன் செய்த தானத்தின் பயன்களை எல்லாம் பெற்றுக் கொண்டு அவன் சாக, கிருஷ்ணனே காரணமாகவில்லையா?

(குனித்தல்-வளைத்தல்: முத்து-கரும்புக்கனு: பிதா-தந்தை: கவுத்துவம்-கபட நாடகம்)

127. நல்லவர்க்கு உதவு தீயவரைக் கண்டு விலகு

பண்புளருக் கோர் பறவை பாவத்திற் கோர் இலக்கம்
நண்பிலரைக் கண்டக்கால் நாற்காலி - திண்புவீயை
ஆள்வார் மதுரை அழகிய சொக்கர்க் கரவம்
நீள்வாகன நன் விலம்.

பண்புடையவர்களுக்கு ஒரு பறவை. ஈ என்றால் கொடு. அதாவது பண்புள்ளவர்களுக்குக் கொடுத்துதவு. பாவிக்கு ஓர் இலக்கம் - இலக்கம் எண். அதாவது பாவினைக் கண்டு பயப்படு. நண்பிலாரைக் கண்டால் நாற்காலி நட்போடு பழகாதவர்களைக் கண்டால் விலக்கிவை. வலிமையும்-வளமும் மிக்க இந்த உலகை ஆளுகின்ற, இறைவன் - மதுரையின் ஈசன் அழகிய சொக்கேசர் அவருக்குப் பணி விடை செய்.

(அரவம்-பணி வாகனம்-ரிஷபம் அல்லது விடை நிலம்
செய்-பணி விடை செய்)

128. மும்மூர்த்திகள்

சிறுவன்னைப் பயறு செந்நெல்
மறி திகிரி வண்டு மணி நூல் பொறியரவம்
அவற்றேறு புள் அன்னம் வேதன் அரன் மாலுக்குக்
கற்றாழம் புவே கறி.

சிறு பயறு, செந்நெல்லரிசிப் பொங்கல், மான், சக்கரம், தாமரைப்பூ, பாம்பாலான பூணூலும், காளை மாடும், அன்னப் பறவையும் பருந்துமே கைலாயமுமே, பிள்ளைக் கறியுமே பிரம்மன், சிவன், திருமால் ஆகிய மூவருக்கும், உணவு, அணிகலம், ஆயுதம் இருக்குமிடமாகும்.

(மறி-மான் திகிரி-சக்கரம் பொறி-புள்ளி ஏறு-காளை வேதன்-
பிரமன் அரன்-சிவன் மால்-திருமால் கல்-கயிலாயம் கறி-
பிள்ளைக்கறி)

129. எண்ணமும வண்ணமும

சீரம் பார்த்தான் ஈசன் அயன் தேவி தனைப் பார்த்தான்
கரம் பார்த்தான் செங்கமலக் கண்ணன் - உரஞ்சேர்
சீலை வளைத்த தீண்டியுத்து வண்ணன் ஸ்ரீ ராமன்
கலை வெளுத்த நேர்த்தியினைக் கண்டு

ஈசனாகிய சிவபெருமான் தன் தலை மேல் உள்ள
கங்கையைப் பார்த்தான். அயனாகிய பிரம்மன் தன் தேவி
கலை மகளைப் பார்த்தான். செந்தாமரை மலர் போலும்
கண்களுடைய கண்ணபெருமான், தன் கையிலுள்ள சங்கினை
வலியப் பார்த்தான். வலிமை பொருந்திய சிவன் வில்லை
வளைத்த வலிய தோள்களை உடைய ஸ்ரீ இராமன் என்னும்
பெயர் கொண்ட துணி வெளுப்பவன் தான் வெளுத்த துணி
வெளுப்பின் அழகைக் கண்டு மகிழ்ந்தான்.

(சிரம்-தலை; கரம்-கை; கலை-உடை; நேர்த்தி-அழகு)

130. பஞ்சமூர்த்த வீதஉலா

கரிஎன்னும் பொன்முகம்பை ஏறக் கற்றவர் சூழ்ந்து தொழ
ளி என்னும் செல்வன் சூலாத்தினில் ஏறி கிருண்ட மஞ்ச
சொரிக்கின்ற நாகமீன் சோற்றினிலேறித் தொடர்ந்து வர
நரி ஒன்று சொந்தக் கனலேறி வந்தகூநங்களத்தே.

யானை முகம் கொண்ட விநாயகன், பெருச்சாளி மீது ஏறி
உலா வர, உடன் கற்றவர் துதித்து வந்தனர். கூடவே
அக்கினியில் பிறந்த செல்வனாகிய முருகன், மயிலேறி
துலா முழுக்குத் துறைக்கு வந்தான். கறுத்துத்திரண்ட
மேகங்கள் சூழ்ந்து இடி இடித்து மழை பொழியும் மலையில்
பிறந்தவளாகிய பார்வதி தேவி, அன்னன் பறவை
வாகனத்தில் ஏறி வர: சிவபெருமான் நந்தியில் ஏறி வீதி
வலம் வந்தார்.

(கரி-யானை; பொன் மிகும்பை-பெருச்சாளி; எரி-அக்கினி; துலா-
துலா முழுக்குத் துறை; மஞ்ச-மேகம்; நாகம்-மலை; மின்-மின்னல்;
சோறு-அன்னம்; சொந்தம்; களல்-நம் தீ-நந்தி)

131. கொடுப்பவன் நீ பிச்சை எடுப்பவன் நான்

ஒரு பாதி மால் கொள்ள மற்று ஒரு பாதி உமையவன்
கொண்டு

கிரு பாதி யாலும் கிறந்தான் புராரீ கிரு நீதியோ
பேருவாரிதியில் பிறைவானில் சர்ப்பம் பிலத்தில் கற்பகத்
தருவான போஜ கொடை உன்கை ஓடு என்கை தந்தனனே.

சிவபெருமானின் ஒரு பாதி உடலைத் திருமால் கொள்ள,
மற்றொரு பாதியினை, உமாதேவி கொண்டு விட்டாள்.
எனவே இருபாதியும் இழந்து உடலற்றவன் ஆகிவிட்டான்
திரிபுரம் எரித்த சிவன். எனவே அவனிடம் இருந்த சங்கநிதி
- பதுமநிதி ஆகிய இரு நிதியும், தாங்கள் தோன்றிய
கடலுக்கே போய் விட்டன.

சிவன் தலையில் இருந்த பிறைநிலா வானுக்கே
போய் விட்டது அவன் அணிந்திருந்த பாம்பு புற்றுக்குள்
போய் விட்டது. கற்பகத்தரு போல வேண்டியவர்,
வேண்டியதைத் தருகின்ற போஜமகராஜனே! வள்ளல்
தன்மையை சிவன் உன்னிடத்திலும், அவன் ஏந்தி இருந்த
திருவோட்டை என்னிடமும் கொடுத்து விட்டானே.

(புராரி-புரம் எரித்தவன்; வாரி கடல்; பிலம்-பாதாளம்)

132. தேவரும் பயந்த திருவயிறு

கம்பமத கடகளிற்றான் தல்லை வாழும்
கணபதிதன் பெருவயிற்றைக் கண்டு வாடி
உம்பார் எல்லாம் விழித்திருந்தார் அயில்வேல் செங்கை
உடைய அறுமுகவனும் கண்ணீராறானான்
பம்பு சுடர் கண்ணனுமோ நஞ்சுண்டான் மால்
பயம் அடைந்தான் உமையும் உடல் பாதியானான்
அம்புவியைப் படைத்திடுதல் அவமதே என்று
அயனும் அன்னம் விட்டு கிறங்காமல் அலைகின்றானே.

மதம் பொழியும் யானை முகமுடைய சிதம்பரத்தில்
வீற்றிருக்கும் விநாயகப் பெருமானுடைய பெரிய
வயிற்றைக்கண்டு வருந்தி வானுலகத் தேவர்கள் எல்லாம்
இமை மூடாது விழித்திறந்த பார்த்தபடி இருந்தனர். கூரிய
வேலேந்திய முருகப்பெருமான் கண்ணீர் சிந்தியபடி
இருந்தான். ஒளி வீசும் நெருப்புக் கண்ணுடைய சிவபெருமான்
விஷத்தை உட்கொண்டான். திருமாலும் பயந்தான். தேவி
உமையவளோ, வருந்தாமல் உடல் பாதியானான்.
இப்படிப்பட்ட நிலையில், மேலும் உலகில் உயிர்களைப்
படைத்திடுதல் வீண் என்று நினைத்துப் பிரம்ம தேவனும்,
அன்னம் உட்கொள்ளாமல் படைப்புத் தொழிலை விட்டுத்
திரிந்தலைந்தான்.

(கம்பம்-கட்டுத்தறி; மதம்-ஓமுகும்மத நீர்; கடகளிறு-கட்டுத்தறியை
அறுத்துக் கொண்டோடும் யானை; உம்பர்-தேவர்; அவம்-வீண்)

133. கொடிது கொடிது காமம் கொடிது

காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையும் கெடுக்க வந்த களங்கம்
காமமே தரித்திரங்கள் அனைத்தையும் புகட்டி வைக்கும் கடாரம்
காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல் வழி அடைக்கும் கபாடம்
காமமே அனைவரையும் பகையாக்கிக் கழுத்தரியும் கத்திதானே.

தன் மனைவி அல்லாத பிற பெண்கள் மேல் வைக்கும் காம இச்சை ஒன்றே, குலப்பெருமையையும், குடிப்புகழையும் கெடுத்துவிடும் அவமானதாகும். காமம் ஒன்றே வறுமையையும் துன்பத்தையும் வாரிக் கொண்டு வந்து சேர்க்கின்ற பெரிய கொப்பரையாகும். காமம் தான் வானுலக வாழ்வு பெற உள்ள, வழியை அடைத்திருக்கும் கதவு ஆகும். காமம் ஒன்றுதான் எல்லாரையும் பகைவர்களாகக், கழுத்தறுக்கும் கத்தியாகும்.

(கடாரம்-பெரிய பாத்திரம்; கபாடம்-கதவு)

134. வசையோ வாத்தியமோ?

தடாரி தண்ணுமை பேரிகை சல்லரி இடக்கை
கடாக மெங்கணும் அதிர்ந்திட ஒலித்திடக் காணல்
விடாத நாண் அிகன் றன்னிய புருடனை விழைந்தே
அடாகு செய்த மங்கையர் வசை ஒலித்தல் போலும்

பம்பை, மத்தளம், பேரிகை, கைத்தாளம், இடக்கை வாத்தியங்கள், உலகம் எல்லாம் அதிர ஒங்கி ஒலிக்கும் கொடுமை போன்றது. விலக்கிவிடக் கூடாத, வெட்கத்தை விலக்கி விட்டு, வேறோர் ஆடவன் மீது ஆசைவைத்து, அவனோடு கூடி இன்புறும் தகாத காரியத்தைச் செய்கின்ற பெண்ணின் மீது கூறப்படும் பழிச்சொல். அவமானப் பேச்சு.
(கடாகம்-உலகம்; வசை-பழிச்சொல்)

135. யாத்திரை புறப்படுமுள் சேர்த்திட வேண்டியவை

தண்டுலம் மிளகின் தூள் புளி உப்பு
தாலதம் பதார்த்தம் எதேஷ்டம்
தாம்பு நீர் தோற்றம் ஊன்று கோல் ஆடை
சக்கி முக்கிக் கை ராந்தல்
கண்டகம் காண்பான் பூசை முஸ்தீபு
கமுற்குடை ஏவல் சீற்றுண்டி
கம்பளி ஊசி நூல் அடைகாய்

கரண்டகம் கண்டம் மேல் அங்கி
 துண்டம் ஊறிய காய் கரண்டி நல்லெண்ணெய்
 தூட்டுடன் பூட்டுமே கத்தி
 சொல்லிய எல்லாம் குறைவரத் திருத்தித்
 தொகுத்துப் பல்வகையின் தினிதமைத்துப்
 பெண்கள் துணையோடு எய்து வாகனனாய்ப்
 பெருநிலை நீர் நழல் விறகு
 பிரஜையும் தங்கும் கிடம் சமைத்துண்டு
 புறப்படல் யாத்திரைக்கு அழகே.

அரிசி, மிளகுப்பொடி, புளி, உப்பு, தாளிக்கப்பொருள், கறிகாய்
 வடகம், கயிறு, தண்ணீர், ஒப்பனைப்பொருட்கள், கைத்தடி,
 உடை, நெருப்புப் பற்ற வைக்க சக்கி முக்கி கல், கை
 விளக்கு, கைவாள, முகம் பார்க்க கண்ணாடி, பூசைக்குரிய
 பொருட்கள், காலணி, குடை, பணியாள், சிறு உணவு,
 கம்பளிப் போர்வை, ஊசி, நூல், வெற்றிலை பாக்கு,
 சுண்ணாம்புக் கரண்டி, எழுத்தாணி, மேல் துண்டு, ஊறுகாய்த்
 துண்டு, நல்லெண்ணெய், பணம், பூட்டுச் சாவி, சிறுகத்தி,
 ஆகியவற்றை எல்லாம், வரிசையாக எடுத்துச் சேர்த்து
 வைத்துக் கொண்டு, பெண்கள் துணையோடு, பயணத்திற்கு,
 ஏற்ற நல்ல இடமும், தண்ணீர் வசதியும், விறகு போன்ற
 எரிபொருள் கிடைக்கும் இடமாகவும், மக்கள் தங்கி வாழும்
 இடமாகவும் பார்த்து அங்கே தங்கி சமைத்து வாழ வசதியும்;
 தெரிந்து பயணம் புறப்படுவதே யாத்திரைக்கு அழகாகும்.

(தண்டுலம்-அரிசி; தாம்புகயிறு; தோற்றம்-அழகு; ராந்தல்-விளக்கு;
 கண்டகம்-கைவாள; அடைகாய்-வெற்றிலை பாக்கு; கண்டம்-
 எழுத்தாணி; பிரஜை-மக்கள்)

- சுபம் -

விவேக சிந்தாமணி முற்றிற்று

விவேக சிந்தாமணி

ஞா. மாணிக்கவாசகன்